

Anul I. Nr. 8 - decembrie 2011 - Apare la sfârşitul lunii începnd cu data de 1 mai 2011. Intră în lucru în data de 25 ale lunii curente

Director 2007-a.c.: NICOLAE N. TOMONIU

Presedinte ARP MARIANA BRAESCU SILVESTRI

Primii directori şi fondatori din 1901: Al. Vlăhuță G. Coşbuc

Fondator nou 2007: ARTUR SILVESTRI

CUPRINS

Fragmente din aparitiile lunii noiembrie, până în data de 25.

Cititi volumul complet la www.editura-online.ro

Proză

VIOLINE - Blestemul
IOAN LILĂ - Prea multe visuri pentru o clipă de deziluzie
CRITINA LILA - Cine eşti tu, broască țestoasă?
CRITINA LILA - Fluture argintiu

Poezie

GEORGE ANCA - Barba lui Hegel
IOAN LILĂ - Clăile de fân
LIVIU FLORIAN JIANU - Caligrafii pe anotimpuri

Critică literară, eseu

MELANIA CUC - Cartea cu coperți de sticlă
CEZARINA ADMESCU - Cartea celor patru mâini
CEZARINA ADMESCU - Caligrafii pe sufletul inimii
CEZARINA ADMESCU - Ferestre în conştiința veacului * Poezia ca exercițiu de supraviețuire

Studii

IULIU MARIUS MORARIU -Profilul teologului după Sfântul Grigore de Nazianz * Situația românilor din Transilvania în perioada 1894-1918 * Tănase Todoran, icoană vie a credintei si a istoriei neamului

Anunțuri, felicitări, donații, pagini de acum un secol, legături (link-uri) trimise pentru publicare

De retinut! Noua revistă literarã Sãmãnãtorul contine fragmente din scrierile apãrute pe situl www.editura-online.ro

În interior mai gasiti si pagini din numerele anilor 1901-1910

Un editorial
de Nicu N. Tomoniu
membru al LSR

Pe scena literaturii româneşti

SEMN DE LA SFÂNTUL ANDREI!

www.tomoniu.ro

Iată că Dumnezeu i-a poruncit Sfântului Andrei ca revista "Sămănătorul" să apară exact la trei ani de când EL, Marele şi Bunul Dumnezeu, L-a chemat pe regretatul Artur Silvestri în trupa Lui de scriitori adevăraţi din ceruri, scriitori fără teamă de puterea politică, fără teamă de cozile de topor ale străinătăţii care-şi pregăteau Debarcarea în România.

Şi a fost ziua Z când "Meliţele Occidentului" desantate lângă Mosckvici-urile gorbacioviste de Coaliţia Servicilor Secrete Est-Vest, erau primite cu urale de români, li se deschideau porţile "Televiziunii Libere" şi pregăteau de pe ecrane măcelul împotriva poporului răsculat. Pentru că nu se dă "JOS COMUNISMUL" când vrea românul obidit, ci când vrea şi în forma care vrea străinătatea, mai marii mânuitori ai capitalului mondial ce căsăpesc azi naţiunile pentru petrol!

Ne uităm năuci cum plătim în anul 2011 pe securiştii ce impuşcau atunci mulţimea, cum ameninţă ei presa, câtă a mai rămas liberă azi, ca să nu aflăm că săracii României le plăteau lor ieşirea din ţară pentru a munci fără ca nimeni din occident să le fi cerut românilor aceasta. Ne uităm în zilele acestui noiembrie la televiziuni cum au pus ei mâna pe casele de protocol ale lui Ceauşescu în loc să stea în ele tineretul care fu nevoit să devină slugă băncilor străine. Pentru că cei care s-au împrumutat sărmanii de ei, vor plăti înzecit "garsonierele" cumpărate în sprafaţă egală cu a celulelor muncitorilor din lagărele hitleriste, ce montau tancurile "Panzer" ucigaşe!

Nicio constituentă românească a societăţii nu a rămas neatinsă de scenariile celor care ne scuipă în faţă din ecranul televizorului. Ceata desantului antiromânesc din decembrie 1989 a făcut pui şi în loc ca noii chiaburo-securişti să fie apostrofaţi la televiziuni, vedem cum "neo-meliţele" şcolite de Fundaţiile Capitaliştilor Mondiali, angajate "moderatoare" la TVR-urile 1,2,3, ..., hd, i, ... îi lasă să îşi etalaze tupeul şi mârlănia sfidând poporul sărac în direct.

(continuare în pag. 3)

„SĂMĂNĂTORUL", este o nouă publicatie literară online concepută de Nicu Tomoniu - director al acestei publicatii - cunoscut in activitatea literara ca Nicolae N. Tomoniu, editor delegat ARP si manager al siturilor www.semanatorul.ro si www.editura-online.ro site-uri sprijinite moral si material de doamna Mariana Braescu Silvestri prin ARP - Asociatia Româna pentru Patrimoniu.

Conceptual si artistic - tehnic, actualul proiect "Revista Sămănătorul" este lansat de catre prof. Nicu N. Tomoniu, editor "Semanatorul", fondator al Fundatiei Tismana, ca o nouă formă de publicatie online, înlocuind vechiul Buletin informativ "Semănătorul" care apărea din anul 2009. Înlocuirea acestuia cu actuala revistă s-a făcut deoarece buletinul lunar nu avea decât o pagină web cu titlurile apărute la Editura online Semănătorul (www.editura-online.ro) si articolele de critică literară apărute pe situl www.semanatorul.ro în luna precedentă.

În luna iulie 2011, împlindu-se trei ani de la înfiintarea editurii online "Semănătorul", am considerat că trebuie înfiinţată o nouă revistă "Sămănătorul" unde autorii noştri vor găsi de acum încolo, fragmente din noile lor scrieri. Le vor găsi online, pe trei situri diferite, conform dorinţei fiecăruia şi a posibilităţilor PC-ului propriu. Ultima variantă, nu are link-uri active:

http://www.semanatorul/revista/index.htm — Format PDF cu linkuri
http://www.tismana.ro/samanatorul/arhiva.htm — Arhiva FLASH cu linkuri
http://www.scribd.com/semanatorul — Format document simplu scribd

(continuare din pag. 2)

Adă-l Sfinte Andrei înapoi pe pământ pe Artur Silvestri să vadă şi el că cei cu care s-a luptat la Revista "Luceafărul" sunt acum bine mersi iar noi am luat locul lui, noi România Tainică, luptând în continuare cu sforarii de serviciu! Se clatină şi scârțâie capitalismul din toate încheieturile dar uite că nu cade cum căzu comunismul lui Dracula! Pentru că noi drăculeni crescură an de an sub ploaia occidentală, dă doamne o secetă Dumnezeiască că primii care vor muri vor fi neo-capitaliştii neînvățați cu munca ci numai cu huzurul iar țăranul nostru săracul va găsi ca întotdeauna miraculoasele lui tehnici de supraviețuire.

*****

*** ***

Uite că nu mă pot abține să nu le-o zic! Dar când dezastrul îți copleşeşte țara nu poți să stai deoparte de viața politică, nu poți să nu acuzi inepțiile ei economice, "soluțiile" ei dezastruoase pentru popor şi nocive chiar pentru întreaga planetă prin distrugerea echilibrului natural.

Există însă înăuntrul nostru, în subconştientul fiecăruia, o reacție ascunsă de împotrivire la regimurile autoritare şi nu e musai să "critici" prin articole de presă pe cei care ne-au adus la sărăcie. Iată, distinsa Doamnă Brăescu prin lansarea primului volum de opere complete ale lui Artur Silvestri, nu împlineşte numai o dorință a regretatului om de cultură, nu îndeplineşte numai o cutumă creştinească, nu cinsteşte numai amintirea soțului prețuit ci dă o lovitură mortală tuturor fariseilor care şi-au ferchezuit după 1989 propria biobibliografie care fusese împuțită de ode şi preamăriri ceauşiste, acum arătând cu degetul spre alții că au făcut asta.

N-am deocamdată cartea lansată dar vreau să găsesc în seria de critică literară "UNIVERSUL LECTURILOR FERICITE" nume (deşi nume nu prea dădea AS) de pe vremea când eram singurul abonat din Tismana la revista "Luceafărul". Vreau nume pentru că nu mai suport să le văd mutrele pe ecran, pentru că nu mai vreau ca lui Artur Silvestri să-i fie atribuite cuvinte nemernice, cuvinte de mahala spuse de aceşti mahalagii iluştri ai televiziunilor.

Am văzut acum la debarcarea lui Gioană, pe unul din ei de care eu m-am ciocnit pe wikipedia. Nu-i dau numele că-i fac reclamă. Acum câțiva ani poate era mai cunoscut ca mine în presă, nu m-apucasem de scris şi nici măcar nu-l cunoscusem pe AS dascălul meu dar acum mă dau tare mare şi sunt mare, pentru că eu nu mă gudur pe lângă cei care se saltă pe cadavrele altora cum face el acum prin orice mijloace. Să-l fi văzut în ce nebunie era şi cu ce gură falsă râdea când din studio se afişau videoclipuri cu Gioană! Cu părul lins pe-o parte, în sacou cenuşiu de velur, fără cravată, se dădea urban dar prin toți porii lui răzbătea sămânță suburbană, adresând doamnelor din studio glume spurcate de cartier, întrerupând mitocăneşte pe ceilalți vorbitori şi mare minune să nu fi fost şi beat!

Iată de ce e importantă opera criticului Artur Silvestri! Dacă n-aş fi fost avizat cine-i personajul glumeț, vorbăreț şi zâmbăreț ar fi trecut de mine neobservat! Şi sunt sigur că mulți s-au lăsat înşelați de prestația lui din studio! Ori, un om avizat face cât zece şi asta aştept eu de la seria nouă de cărți ale lui Artur Silvestri!

Peste timp, toți cățeii aceştia de pe la televiziuni îşi vor pierde dinții, vor fi copleşiți de noul val necazon de literatură şi adevărații eroi ai neamului vor fi scoşi iar la vedere. Atunci vor reînvia Eminescu, Creangă, Coşbuc, Caragiale şi alții punându-i din nou pe meritatul lor loc. Vor fi scoşi din manualele şcolare "lătrăii" de azi (formulă consacrată a Marelui Cârmaci) şi mironosițele băsesciene, fiind incluşi acolo adevărați oameni de cultură ai secolului XX care n-au lăsat fără continuitate adevărata noastră literatură chiar şi pe timpul comunismului.

Pentru că noi România Tainică şi Tăcută a lui Artur Silvestri vom copleşi prin mijloacele tehnice de azi oastea cobzarilor puterilor efemere. Avem ca arme, rețeaua Internet, imprimante să scoatem în fiecare cătun o revistă literară sau şcolară, avem dorința de a-i învinge pe cei care ne-au băgat mâinile în buzunare, mințindu-ne că astfel ne va veni bunăstarea.

Revista Sămănătorul scoate la lumină vechi pilde, arătând ce vor păți iubitorii de arginți (pag. 36, "Ştefan cel Mare şi hatmanul"), ținem neabătut învățătura silvestriană de a promova autori noi sau autorii consacrați cu scrieri valoroase şi inedite care n-au şanse în jungla editorială şi partinică de azi. Revista noastră promovează inițiativele Ligii Scriitorilor Români de a scoate reviste noi, redistribuindu-le adresa electronică, cuvântul nostru de ordine fiind solidaritatea şi atitudinea civică. Cuvânt liber şi nepartizan. Cuvânt al României Tăcute, nu al noilor ciocoi!

Editura Semănătorul online, Revista Sămănătorul, sutele de reviste ARP, zecile de reviste județene sub egida Ligii Scriitorilor Români, suntem aidoma învățătorului Simion al lui Grigori Chirileanu ce recoltează povestea lui "Ştefan cel Mare şi hatmanul" de la moşneagul Vasile Morariu din cătunul Glodeni, jud. Vaslui şi o redă altora ca învățătură! *(pag. 36-38)*

RUBRICĂ PERMANENTĂ PENTRU UN DIALOG

«ÎN NUMELE SPERANȚEI»

Intreținută de doctor în filologie prof. univ. Alexandru Melian, în calitate de redactor revista «Sămănătorul»

Motto triplu complementar:

1. In relația popor-putere, democrația se întemeiază pe răspundere. Când aceasta e unilaterală sau nu mai e deloc, societatea se prăbuşeşte în dictatură sau anarhie.

2. Oamenii nu prețuiesc libertatea decât atunci când au pierdut-o şi nu o respectă decât atunci când sunt obligați.

3. Unde prostia şi aroganța au pus mâna pe putere, inteligența şi modestia devin subversive.

ABUZUL SI CRIZA DE AUTORITATE

Am crezut că sfârşitul anului 1989 va însemna în cartea destinului nostru un capăt de istorie perturbată şi un început de eră hărăzită binecuvântării. Si cu toate că această credință rămâne soarele meu interior, tristețea, dezamăgirea şi revolta îmi înnegurează acest crepuscul de viață mai mult decât aş fi meritat, - decât am fi meritat cu toții - şi mai mai mult decât s-ar fi cuvenit. Fiindcă, în pofida tuturor realizărilor materiale din ultimii peste 20 de ani , societatea românească e bolnavă . E bolnavă de un soi de schizofrenie progresivă, tratată doar cu semințe de vorbe goale şi comprese de neruşinări zâmbărețe. Ca atâția din oamenii acestui pământ, trăiesc în mijlocul urii şi al vrajbei, al violenței şi al intoleranței, al oportunismului politic şi al arivismului de toate felurile. Trăiesc libertatea distorsionată şi democrația pângărită, munca privită cu şmecherie şi profitul tâlhărit fără scrupule. Mă dor dezbinarea cultivată de farisei şi pâra medievală pe la curțile străine, întinarea istoriei noastre şi profanarea statuilor ei de spirit, demolarea sistematică a învățământului românesc.

Incerc să-nțeleg, mă străduisc să-mi explic, mă întreb care sunt cauzele şi unde se află remediile. Sunt frământări ce vor fi măcinând multe minți şi vor fi tulburând multe suflete. Dintre atâtea răspunsuri posibile, unul mi se pare atotcuprinzător şi emblematic. Se ştie că între dimensiunile sociale ale ființei umane (şi nu numai, fiindcă o aflăm şi la animale), autoritatea şi modul de exercitare a ei reprezintă o componentă de prim rang. Autoritatea este indispensabilă oricărei existențe colective , în ea aflându-şi principala sursă de energie şi coeziunea şi făptuirea. Universalitatea şi polimorfismul autorității, particularizarea lui spațială şi temporală, multiplicarea instanțelor de autoritate în lumea contemporană supusă mondializării şi atotputerniciei devastatoare a finanțelor sunt subiecte de meditație şi analiză pentru filosofi şi sociologi. Obiectivul articolului de fața nu este însă unul teoretic. Este doar o încercare de a identifica cum dereglările acestui mecanism, vechi de când lumea, au putut genera în spațiul nostru existențial atâtea rătăciri, suferințe şi eşecuri.

La o analiză atentă, nu e foarte dificil să descoperi că multe dintre nenorocirile noastre din ultimul secol s-au ivit şi ne-au intoxicat existența tocmai ca urmare a felului în care autoritatea a fost practicată, de către cine şi în ce condiții. Deşi radiografierea acestei perioade, în totalitatea ei, ar oferi o perspectivă analitică de mare complexitate şi bogăție, cu secvențe pilduitoare oricând convertibile în premize terapeutice, considerațiile mele se vor focaliza pe istoria post-revoluționară. Si aceasta în primul rând pentru că, - fiind o istorie trăită personal şi în derulare prezentă – nutresc speranța, în naivitatea mea , ca măcar ceva din cele ce vor fi puse în relief vor deveni subiect de meditație si obiect de făptuire întru vindecare şi renaştere. Nu numai, şi poate nu atât pentru clasa politică şi autoritățile care ne umilesc şi înveninează viața de peste 20 de ani, cât pentru tinerii neamului românesc care sunt mereu aşteptați să preia şi să împământenească autoritatea autentică, cea în măsură să grădinărească, dacă nu fericirea (fiincă omul nu e destinat unei asemenea binecuvântări), cel puțin demnitatea şi erarhia valorilor, bunăstarea şi bucuria de a trăi.

Si voi începe printr-un racursi dincolo de momentul Revoluției, adică în epoca dictaturii, când autoritatea s-a aflat permanent sub semnul abuzului de putere.

După cum se ştie, există esențial două tipuri de autoritate : 1. cea care apare spontan în interiorul grupurilor sociale sub forma capacității unui individ, grație calităților lui perceptibile, de a influența atitudinea celorlalți (este ceea ce se numeşte autoritatea personală) ; 2. cea cu care sunt investite diferite persoane prin intermediul funcțiilor îndeplinite într-un cadru instituțional determinat (ceea ce se numeşte autoritatea funcțională). Acest de-al doilea tip de autoritate este generat şi legitimat de instituția de la care emană : instituția alegerilor sau instituția numirilor erarhice. In mod normal, cele două tipuri de autoritate sunt complementare. Un individ este ales sau numit într-o funcție şi grație unor calități personale, identificate de obicei în competență, popularitate şi prestigiu. Spun şi grație pentru că adeseori, mai ales în regimurile totalitate, aceste calități pot deveni defecte în perspectiva conferirii sau conservării unei autorități. Să ne amintim destinul lui Lucrețiu Pătrăşcanu care tocmai datorită competenței, popularității şi prestigiului personal a fost asasinat. Nu pentru că avea aceste calități, ci pentru că datorită acestora se impunea drept cea mai autentică autoritate comunistă, punând în primejdie poziția deja câştigată de Gheorghiu – Dej, prin decizia luată la Moscova. Să ne amintim destinul lui Virgil Trofin, trimis discret pe lumea cealaltă tocmai pentru că în virtutea prestigiului personal, întemeiat pe competență, curaj al opiniei şi eleganță în exercitarea autorității, devenise o primejdie pentru dictatorul Ceauşescu. Să ne amintim destinul lui I. Iliescu, - e adevărat, mult mai norocos decât al celor doi amintiți mai înainte, deşi nu mai puțin revelator din punctul de vedere în discuție.. Nu doar atitudinile critice fața de lansarea mini-revoluției culturale din 1971 l-au facut antipatic lui Ceauşescu, ci mai ales primejdia pe care el o reprezenta pentru fotoliul de secretar general al dictatorului, ca urmare a autorității pe care o impunea prin calitățile personale : competență, formație intelectuală dar mai ales popularitate şi prestigiu. Dacă în cazul lui Pătrăşcanu abuzul de autoritate venea din afară, prin erarhia comunista gestionată de Stalin, în celelalte, manipulatorul de butoane a fost Ceauşescu însuşi. Consecințele cele mai dramatice ale perioadei comuniste n-au rezultat însă din regizarea acestor scenarii de tip mafiot pentru înlăturarea potențialilor adversari ai lui Gh. Gheorghiu-Dej sau N. Ceauşescu, ci în instituirea unui sistem piramidal al autorității de partid şi de stat, care a generat de sus până jos proliferarea abuzului de autoritate cu toate urmările lui demolatoare : erarhie a valorilor distrusă, libertate pusă la index, demnitate a individului călcată în picioare, sărăcie umiliantă şi uniformizatoare*

Fiecare prim secretar era echivalentul în miniatură al secretarului general al partidului, adică un mini-dictator care, - cu condiția imperativă de a se supune integral şi necondiționat marelui dictator şi celor care în erarhia puterii se aflau deasupra – păstorea după bunul plac turma peste care fusese pus cioban. Una din formele cele mai groteşti de manifestare a abuzului de autoritate a fost cultul deşănțat al personalițăii, cu toate consecințele grave pe care le-a generat, atât în plan moral, cât mai ales în plan politic,economic şi social. De altfel , eu cred ca sfârşitul tragic al dictatorului a fost fructul otrăvit tocmai al acestui cult. Pentru că, asumându-şi sau atribuindu-i-se toate meritele atunci când a avut autoritate şi putere (de care a abuzat dicolo de orice limite), când puterea şi autoritatea au dispărut, evident toate vinovățiile , inclusiv cele care nu-i aparțineau, s-au rostogolit asupra lui, ducându-l în fața plutonului de execuție. Psihologia de revanşă a celui umilit de autoritatea rămasă fără autoritate, adică fără putere, a funcționat aşa cum s-a întâmplat mai totdeuna şi mai pretutindeni. Să vezi cum cade ciuruit de gloanțe eroul între eroi, cel mai iubit fiu al poporului, geniul din Carpați, nemuritorul etc. etc.îți dă ție, omului din mulțime, nu doar satisfacția răzbunării (a răzbunării, nu a justiției), ci mai ales sentimentul că cel îngenunchiat sub gloanțe e ca şi tine… Ba mai mult, că toate atributele cu care el a fost gratificat ar putea foarte bine să te pavoazeze şi pe tine.

Revoluția din decembrie 1989, ca orice revoluție, a demolat vechea autoritate şi a înlocuit-o cu alta. Opțiunea a fost în spiritul timpului. Soluția problemelor generate de autoritatea totalitară, nu putea fi, - au crezut cei mai mulți – decât autoritatea democratică. Din păcate, dacă punerea ei în practică nu e simplă de loc, simulacrul de democrație nu e nici el prea complicat. Regimurile celor trei preşedinți de după Revoluție ne-au oferit şi ne oferă, din nefericire, numeroase mărturii în acest sens. Iar în demersul analitic ce va urma, rătăcirile, erorile şi vinovățiile celor care ne conduc de peste 20 de ani, vor fi puse în lumină tocmai din perspectiva autorității, analizată prin raportare la cine , cum şi pentru cine a exercitat-o. *(continuare în numerele viitoare)*

Alexandru MELIAN

----

*. O radiografie critică a epocii Ceausescu, se află, - pentru cei interesați – în scrisoarea adresata Europei Libere,în sept.1989, publicată în vol. A. Melian, Polemici implicite, Ed.Universitații din Bucure?ti , 2003 sau Editura on line « Sămănătorul », 2011

Din corespondența primită de prof. univ. Alexandru Melian, în calitate de redactor la revista «Sămănătorul» pentru rubrica «În numele speranței»

DIN CORESPONDENȚA RUBRICII DOMNULUI ALEXANDRU MELIAN

Distinse Domnule Profesor,

Ma bucura mult mesajul Dumneavoastra, chiar daca el contine si o doza serioasa de amaraciune si dezamagire. Impartasesc intru totul opiniile pe care le exprimati si voi incerca sa le fac si altora cunoscute. Nu credeam nici eu ca vom ajunge la aberatia de a mai acuza cuvintele ca exista, ca fiinteaza, ca sunt folosite. Inca marele mitropolit ardelean Simion Stefan scria, cum stiti bine, pe la 1648, ca ele sunt ca banii, adica acelea care circula sunt bune.

Felicitari pentru revista si pentru ceea ce scrieti in ea!!!

Va rog sa primiti asigurarea aceleiasi speciale pretuiri,

Prof. Univ. dr. **Ioan Aurel POP**, Membru corespondent al Academiei Romane

Biserica Zlătari de pe Calea Victoriei

Stimate Domnule Profesor,

Mi-a facut o deosebita placere sa citesc cele scrise de dvs in «Semanatorul». Va multumesc pentru atitudinea dvs. clara, precisa si obiectiva referitoare la o tematica ignorata in mod iresponsabil de guvernatorii Romaniei din ultimii ani.

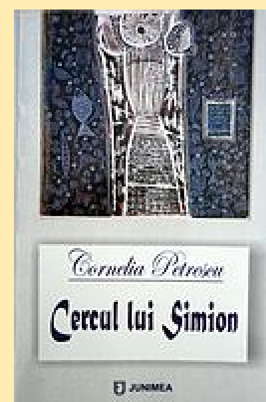
Cu deosebita stima si consideratie,
Vasile Gheorghiu
Simplu cetatean al Romaniei de azi

Adrese pentru dialog:
in-numele-sperantei@semanatorul.ro
prof-melian@semanatorul.ro

Stimate domnule Tomoniu,

Am primit prin domnul profesor Alexandru Melian amabilul dumneavoastra consimtamant de a ma accepta printre colaboratorii revistei online "Semanatorul" pe care o conduceti.

Am fost tentata sa fac acest demers dupa ce am citit numarul din noiembrie al revistei "Semanatorul" care mi-a permis sa apreciez nivelul ei calitativ, comparabil cu cel al unor reviste literare de prestigiu precum "Convorbiri literare" - Iasi, "Bucovina literara" -Suceava sau "Acolada"- Baia Mare la care colaborez de ceva vreme. Consider ca sistemul "online" este acum la indemana multor cititori si mai ales al romanilor din strainatate care au mai greu acces la reviste romanesti.

......

...ma voi stradui ca la inceputul anului viitor sa fac, daca va intereseaza, o prezentare a romanului "Cercul lui Simion" aparut in 2010 si care trateaza drama romanilor din Bucovina.

Cu toata consideratia, Cornelia Petrescu

VIOLINE (n. Runcu) - Blestemul

Fragment din volumul care se poate citi integral la
www.editura-online.ro
Butonul PROZÃ

Prefaţă

Romanul "Blestemul" a fost scris nu acum, când a fost aşternut pe paginile unei cărţi, ci a fost scris pe parcursul unei vieţi îndelungate de artist. Când s-a decis sa scrie idealurile vieţii ei într-un volum, toate ideile, sentimentele erau deja intens trăite, gândite, cernute prin sita filozofală personală, supuse judecăţii Celui Atotştiutor. Acum scriitoarea a făcut un ritual sacru, de a turna toată filozofia, toată experienţa vieţii într-o carte de minuni, care tinde să cuprindă în ea cele mai nobile trăiri, cele mai tulburătoare ipostaze ale vieţii care se luptă cu veşnicia, pentru afirmare, pentru atingerea nivelului de nobleţe supremă.

Cartea este un roman oare? Nu, nu este un roman. Atunci este un basm? Nu, nu este nici basm. Cartea este o Biblie a sufletului propriu. Nu acţiunea este pe primul plan, ci trăirea artistică. Cartea este o colecţie de ipostaze dintre cele mai inedite, din vremurile cele mai îndepărtate, sau mai recente, unde cronologia evenimentelor nu e importantă. Importantă este impresia artistică. Nici aşa nu este bine spus. Importantă este dragostea. Dragostea eterna este cea mai importantă dintre toate.

Cartea se citeşte dintr-o suflare, te încântă, este ca o invazie de descrieri minunate, o galerie bogată de tablouri, scene, stări de sentimente. Frumosul este regina descrierilor. Sufletele netrebnice sunt pedepsite, nu au parte de veşnicie, în ciuda unei bunăstări materiale temporare. Supravieţuieşte doar frumuseţea si dragostea.

Are cartea, însă, şi parte de acţiune cât pentru un roman: ultimele doua capitole. Acolo se întâmplă atâtea lucruri stranii, încât tensiunea scenica ajunge la paroxism.

Dar fericirea, fericirea unde o vom găsi noi oare? Cartea nu ne dezleagă acest mister. De nenumărate ori, când toate sunt bune, când frumuseţea personajelor este cutremurător de bine descrisa, când sunt toate condiţiile ca personajele principale sa ducă o viaţă fericită, edenică, atunci apar factorii răului care distrug toata aceasta perspective de fericire. Dar, noi nefiind chiar adepţii metempsihozei asiatice, divinitatea oferă noi si noi şanse ca binele, înfrăţit cu frumosul absolut, să regăsească Edenul pierdut, dar care, cu siguranţă, va fi regăsit.

Viorel Darie
http://www.vioreldarie.ro/

1

Câte-o rază de soare mai apărea din când în când printre norii încă răsfiraţi pe deasupra muntelui, dar puterea lor era firavă, în timp ce norii se adunau ca nişte continente războinice şi, după ce împânziseră bolta, începeau acum să se lase uşor printre piscuri, tot mai jos, tot mai aproape de poteca pe care Angela urca, la început doar puţin îngrijorată, apoi, din ce în ce mai des privirea ei brăzda împrejurimile, atentă la fiecare adiere de vânt ori aversă. Era bună puţină ploaie, o ajuta să poată urca; altfel, sub soarele arzător de mai adineauri, urcuşul ar fi fost imposibil, chiar dacă poteca, încă în pantă lină, nu prevestea zona abruptă la care avea să ajungă în curând.

Plecase pe la prânz, după ce vizitase peştera şi schitul dinăuntrul ei; frumoasă, mare, amenajată cu nişte scări de lemn - acum deja putred şi alunecos, cu proiectoare electrice de lumină spre cele mai întunecoase şi pitoreşti unghere şi tăbliţe care afişau, din loc în loc, denumirea diverselor coridoare săpate în munte cu mii de ani în urmă de furia apelor şi zelul vânturilor rătăcite prin adâncuri. Avea antrenament, iar câteva sute de metri înălţime n-ar fi trebuit să fie un efort prea mare pentru ea. Doar băieţii de la salvamont o speriaseră puţin:

- Noi nu vă sfătuim să plecaţi acum pe un drum necunoscut.

- Dar am hărţi, ripostase ea; iar drumul e marcat.

- Da, e marcat bine, pe pietre şi pe stâlpi, dar sus, la peste două mii, e viscol; e totul negru, nu veţi mai vedea niciun marcaj. E periculos; nu puteţi ajunge. E periculos şi pentru noi, care cunoaştem drumul, dar când e beznă şi nu vezi nimic, ce folos?

- Am lanterna bună, adăugă ea, hotărâtă.

- Nu vă putem opri, dar după ce veţi ajunge la cascadă, sper să vă convingeţi că nu mai puteţi înainta şi să vă întoarceţi. Va fi drum deschis, uşor de coborât.

Nu ajunsese la cascadă, mai avea puţin, dar deja soarele întrase în nori. Temperatura era însă plăcută iar stropii reci o înviorau tocmai cât să-şi poată continua urcuşul fără prea mare efort.

La douăzeci de metri în lateral, trei băieţi coborau. Îi întrebă nerăbdătoare:

- Veniţi de sus? Cum e vremea?

- Rea. Doar nu vreţi să ajungeţi în vârf?

- Ba da, vreau.

- Nu puteţi. Mai bine vă întoarceţi cu noi.

- Nu mă întorc…

- O să vă întoarceţi mai târziu, dar va fi mai greu, că n-o să mai aveţi cu cine. Se pune ploaia tare şi, la coborâre, e alunecos.

- Eu urc, zise ea şi continuă aparent hotărâtă, dar cu oarece întrebări în suflet.

Cascada era veselă şi ar fi făcut multe poze dacă nu s-ar fi grăbit. Dar acum n-avea timp; trebuia să ajungă sus până nu se lăsa complet ceața care deja începuse să atârne tot mai grea printre munți. Îşi puse pelerina de ploaie şi băgă camera foto să nu se ude degeaba.

Trecu de cascadă, apoi pierdu pârâul, poteca ei ocolind o moviliță, apoi încă una şi încă multe altele. Dar erau marcaje mari, pe pietre şi, din loc în loc, pe stâlpi. Doar că ele se vedeau din ce în ce mai slab. Scoase lanterna: lumina ei încă bătea puternic în negura ce prindea teren în juru-i.

Ajunse la stânci odată cu întunericul. Aici nu mai era nici vorbă de marcaje, iar lanterna n-o mai putea ține în mână, căci îi trebuiau amandouă mâinile ca să se cațere pe pietrele ascuțite şi alunecoase. Ploaia cădea acum hotărâtă iar vântul şuiera printre stânci.

De sus, coborau doi oameni. Îi întrebă, de data asta, cu mai puțin curaj:

- Cum e sus? Se poate ajunge în vârf?

Unul din ei îşi îndreptă lanterna spre piept.

- Vedeți geaca mea? De felul ei, e neagră.

Geaca era acum albă, din cauza gheții care se lipise pe ea. Înțelese cum era sus. Viscol.

- Haideți înapoi, e greu şi de coborât, dar suntem trei, avem mai multe şanse să ajungem în vale. Sus, oricum, nu puteți ajunge. Şi nu veți mai întâlni pe nimeni în cale, că nu mai coboară nimeni pe vremea asta.

- O să urc, totuşi. Eu pot…

Angela plecă târându-se pe piatra udă, în timp ce cei doi mai încercau încă, fără folos, s-o întoarcă din drum.

Trecu porțiunea dintre stânci şi regăsi poteca de pământ. În jur, beznă. Stâlpii cu semne nu mai puteau fi văzuți, că lanterna nu mai bătea aşa departe. Abia pe pietre, jos, mai distingea, cu greu, un marcaj, când ajungea chiar lângă el; lanterna nu mai bătea nici la un metru.

Apoi n-o mai putu ține în mână, căci mâinile îi înghețaseră de nu mai putea mişca degetele. Întinse mâna în dreapta şi se lovi de peretele de stâncă. Bâjbâi în stânga şi, după marginea abruptă a potecii, înțelese că se afla pe buza unei prăpăstii. Păşea încet, lipită de peretele de stâncă, abia mişcându-şi picioarele înghețate. Înțelese că nu mai putea fi vorba de întoarcere. Trebuia să meargă înainte, cu orice risc. Să meargă întruna, să ajungă la drum deschis şi să nu înghețe. Oricât de obosit ai fi, pe munte nu ai voie să te opreşti noaptea, pe viscol.

Citiți mai departe în volumul “Blestemul” integral la
http://www.semanatorul.ro/editura/2011/Violinne-Blestemul.pdf

Ioan Lilă (n. Bucureşti)

Prea multe visuri pentru o clipă de deziluzie

Fragment din volumul care se poate citi integral la
www.editura-online.ro - Butonul PROZA

PREA MULTE VISURI PENTRU O CLIPĂ DE DEZILUZIE

2

Mi-am turnat vin în pahar. Ospătarul îmi adusese o sticlă de Bordeaux rouge "Baron de Lestac", brînză "Roquefort", o porție de "Carpaccio de tomates et concombre au jambon" şi o "Salade romaine et legumes en tempura". Îmi plăcea tot ce era "de firmă" şi putea fi uşor de identificat după etichetă. În timp ce beam, am zărit la bar o figură cunoscută. Am pus paharul pe masă şi m-am ridicat, dar n-a fost nevoie să mă duc la bar, pentru că "figura cunoscută" deja se îndrepta spre mine. Era îmbrăcată în uniforma localului: cămaşă albă, vestă şi fustă violetă, pantofi eleganți, brățări de argint, subțiri, grațioase… De altfel, tot restaurantul era sobru, cu mobilier masiv, scaune confortabile, tacîmuri de argint, farfurii elegante, fețe de masă de Damasc cu broderii discrete. Atmosfera era mai mult decît plăcută.

Cînd a ajuns în fața mea, s-a oprit, zîmbindu-mi grațioasă, şi a schițat o reverență, care m-a amuzat.

Să am eu norocul ăsta? Să fie soarta, destinul, întîmplarea…

I-am făcut semn să ia loc şi s-a aşezat ca un fulg de păpădie.

-Nu-mi vine să cred! i-am zis. O studentă eminentă… ce faci aici? M-am bîlbîit emoționat ca un adolescent. Adică… văd ce faci, dar de ce?

Cîtă frumusețe respira trupul ei de leoaică. Semăna cu « Primavera » lui Botticelli. Acum înțelegeam mai bine în ce consta grația botticelliană. Şi ce ochi… La facultate stătuse prea departe de mine, ca să o fi putut studia în voie.

- Şi, apoi, ai voie să stai cu clienții la masă?

Am rîs vag ironic, ca să o provoc, dar fiara a sărit la atac.

- Cu clienții n-am voie, dar cu scriitorii mi se permite.

S-a sprijinit în coate de masă şi s-a aplecat spre mine. Aproape că m-a provocat să mă scufund în decolteul ei. Şi mirosea atît de provocator, încît m-am întrebat cît timp o să mai rezist.

- Văd că te-am tulburat, domnule scriitor.

- Am şi aşa destulă imaginație.

- Am văzut… îți place să mă pipăi cu privirile. Te-ai umili pentru mine, ca să mă ai lîngă tine toată viața?

- Să vedem! i-am zis.

Puştoaica mă pusese pe jar. Juca tare, dar cacialmaua era străvezie, aşa că am parat:

- L'humilité est un artifice de l'orgueil.

- Şi, totuşi, sînt o femeie tînără.

- Ştii cum se zice: vieux vin, vieux livres et jeunes femmes.

- Mă aştepți să mă schimb?

- Desigur ! Toată viața… Pînă la adînci bătrîneți…

A rîs, amuzată.

-Poate nu atît de mult, dar un week-end… ca să stăm la soare împreună şi să ne bronzăm ca roşiile…

Am chemat ospătarul, ca să plătesc, dar acesta m-a asigurat că totul este în ordine, a avut grijă domnişoara Lily, că doar fusesem invitatul ei.

Lily… În fine, aflasem cum se numea botticelliana asta frumoasă, care mă făcuse să-mi pierd mințile.

-Vă roagă să o aşteptați în parcare.

Restaurantul avea propria lui parcare lîngă o fîntînă arteziană barocă, ornată cu dragoni care, în loc să incendieze Universul, turnau apă peste foc. Am aruncat o monedă argintie în apa din bazin, ca să mi se îndeplinească dorința ce îmi ardea sufletul şi îmi incendia mintea. Dacă aş fi fost supus la testul lui

Weschler, cred că aş fi avut un qauontient intellectuel mai scăzut decît al unui cimpanzeu. L'esprit cartésien – « je pense, donc je suis », se evaporase şi el din mintea mea. Nu mai eram în stare să mă gîndesc la nimic altceva.

Mi-am aprins o țigară şi primul fum pe care l-am tras cu sete în plămîni m-a mai liniştit.

În fine, am văzut-o apărînd pe alee. Era îmbrăcată cu o rochie albă, susținută de două breteluțe peste umeri, de sub care i se mulau coapsele de gazelă şi sînii ei ce stăteau parcă să plesnească.

Am deschis portiera maşinii mele, un Porsche amărît, dar ea şi-a clătinat capul şi buclele aurii i s-au presărat peste obraji ca nişte petale de crini regali.

- Mergem cu maşina mea, dar te las să conduci pînă la tine acasă, dacă vrei, şi apoi conduc eu.

- Cum… şi apoi conduci tu, Lily?

- Ai şi aflat cum mă cheamă? Bravo! L-ai mituit pe ospătar?

- Nici vorbă. I s-a făcut milă de mine, cînd a văzut că sînt gata să mă topesc… dar nu mi-ai răspuns la întrebare.

- Mergem la tine, ca să-ți iei cîteva schimburi, apoi plecăm undeva, ca să fim singuri.

- Singuri împreună… Sună promițător.

- Am observat că îți plac cuvintele şi te joci cu ele.

- Ba cuvintele devin fluturi aurii, monezi zornăitoare, flori de cireşi, valuri albastre risipindu-se pe cer, buze dulci, coapse de nimfe, lagune albastre…

- Am văzut şi eu filmul ăsta!

Apoi a rîs.

Pe alee venea un ospătar.

- Maşina este parcată în față, domnişoară Lily.

- Mulțumesc! a zis ea, apoi m-a luat de mînă. Mă mai numesc şi Mai. Lily Mai… dar numai prietenii îmi spun aşa.

- Prietenii intimi?

- Nu, numai prietenii. Vrei să ştii dacă sînt cuplată cu vreun mascul? Acum da, cu tine… la modul serios… Pînă la tine… nu ştiu… e complicat…

- Hai să schimbam subiectul, care nu face obiectul…

A rîs în hohote şi m-a strîns de mînă.

-Ştii că mi-ai atras atenția de cînd ai intrat în aulă? Ne-a plăcut la toți ideea… Un monstru sacru vine la o întîlnire cu bobocii… ăsta o să ne mănînce de vii… dar tu ne-ai dat peste cap mitraliindu-ne cu o avalanşă de cuvinte-metafore, care ne-au înnebunit pe toți.

Ne oprisem pe trotuar, lîngă o superbă limuzină imensă, de un negru-albăstriu, care strălucea de parcă era nouă.

- Urcăm? m-a invitat ea.

Cheile erau în contact. Nici în filme nu văzusem o asemenea minune.

- Ce marcă este rabla asta? am zis eu, cu un aer de superioritate caraghios.

- Lexus…

- Lexux, « Sexus », « Plexus »…

- Îți place Henry Miller?

- Şi Hemingway… şi Enrick Maria Remarque şi Dos Pasos şi Anaïs Nin…

- « Incestul »

- Sigur. Literatura trebuie să exprime starea de grație a conştientului inconştient.

Am ajuns la mine acasă. « Acasă » e un fel de a spune. Locuiam cu chirie într-un apartament mobilat. Toate lururile mele încăpeau într-o valiză de mici dimensiuni, în care de altfel le şi păstram, fiind mereu pe picior de plecare. A, şi Lifebook-ul meu, ca să nu uit. Asta-i tot ce i-am povestit.

- Ce-i cu tine? Eşti pe drumuri?

- E un fel de a zice… dar acest « pe drumuri » este tot ce am cîştigat eu de la viață… adică libertatea… liber ca păsările…

- O să-mi povesteşti viața ta?

Citiți mai departe Prea multe visuri pentru o clipă de deziluzie integral la
http://www.semanatorul.ro/editura/2011/Ioan_Lila-Prea_multe_visuri.pdf

Cristina Lila (n. Bucureşti)

Cine eşti tu, broască ţestoasă?

Fragment din volumul care se poate citi integral la
www.editura-online.ro - Butonul PROZA

CINE EŞTI TU, BROASCĂ ŢESTOASĂ ?

Acolo sus, în câmpia cerului, grațioasa Melpomene, muza vieții şi a florilor, muza petalelor delicate ca un zâmbet sfios de fată, o implora pe Hestia, muza focului divin şi a puterii creatoare de viață, să îi dea voie să o ajute pe Calisa, pe fetişcana cu părul ca aurul.

Calisa ieşise în grădinița de sub fereastra ei şi era tristă. N-o mai înveseleau nici garoafele şi nici măcar regina nopții cu parfumul ei îmbătător. Nici razele soarelui, care îi mângâiau obrajii, nu mai reuşeau să îi încălzească inima. Calisa era tristă fără nici un motiv. Uite, tristă aşa, pur şi simplu. Mai grav era că suferea de parcă i se înecaseră corăbiile. Dar ce, era ea vreun lup de mare, vreun pirat fioros, ca să i se înece corăbiile?

Grațioasa Melpomene se ruga de Hestia pentru că fără ea muzele nu au nici o putere în cer.

- Hai, te rog, lasă-mă să o ajut pe Calisa. Uite ce fată grațioasă este… mi se rupe sufletul de tristețea ei, care parcă o ofileşte…

- Bine, a cedat muza Hestia, ajut-o … dar să nu uiți că noi nu avem voie să ne amestecăm în destinul oamenilor…

- Dar nu mă amestec eu, a zâmbit muza Melpomene; o s-o trimit o broască țestoasă s-o ajute pe Calisa…

- De unde ai mai scos-o şi pe broasca asta țestoasă?! s-a mirat muza Hestia.

- Cum de unde?! a zâmbit muza Melpomene; este prietena mea cea mai bună… uite-o cum se bucură când ne vede…

Broasca țestoasă a ieşit de sub tufa de levănțică ce creştea pe câmpia cerului lângă lanul de floarea soarelui.

- Cine eşti tu? a întrebat-o pe broscuță muza Hestia.

Broasca țestoasă a privit-o pe muză cu blândețe şi a zis, sfioasă:

- Eu sunt omul teoretic, adică Schiller.

Autor nou la Sămănătorul!

*

După ce muza Hestia a plecat, Melpomene a pufnit în râs.

- Tare nebună mai eşti, broască țestoasă. Ştii că muza Hestia se putea supăra pe noi?

- Da' de ce să se supere pe noi?! s-a mirat broasca țestoasă. Trebuia să se supere pe Schiller.

- Şi acest Schiller cine mai e?! a întrebat-o pe broasca țestoasă muza Melpomene.

- Ei, e un prieten bun de-al meu… a mormăit broasca țestoasă. De când vrei să încep?

- Ce să începi?!

S-o ajut pe fetişcana aia, pe Calisa...

- A, da, a râs muza Melpomene; am uitat despre ce vorbeam… Cum de când? Chiar din clipa asta…- Bine, bine, a mormăit broasca țestoasă şi a plecat spre grădinița în care stătea, tristă şi ofilită ca un crin regal, frumoasa Calisa.

Broasca țestoasă nu prea înțelegea cam în ce fel ar fi putut ea s-o ajute pe fetişcana cu părul de aur, dar nici îngrijorată nu era, pentru că înțelepciunea aia proverbială îi spunea să se grăbească încet.

Şi o vedeți voi pe broasca țestoasă că se grăbeşte repede?!

Nu… ea înaintează pas cu pas, atentă parcă să nu strivească firele de iarbă şi să nu le strice furnicilor muşuroaiele… Ştiți fabula lui La Fontaine cu iepuraşul care s-a întrecut la fugă cu broasca țestoasă?! Nu-i aşa că un astfel de concurs, între urecheatul care îşi ia picioarele la spinare şi broasca țestoasă, ce pare că stă pe loc când se grăbeşte mai tare, este straniu? Şi, cu toate astea, fabula este plină de învățăminte.

- Hei, unde te duci? a întrebat-o pe broasca țestoasă o rândunică.

- Taci şi zboară! i- a zis broasca țestoasă.

- Hei, încotro? a întrebat-o un peştişor din lacul nuferilor galbeni.

- Taci şi înoată…

- Hei, ce te grăbeşti aşa?

- Taci şi spală putina…

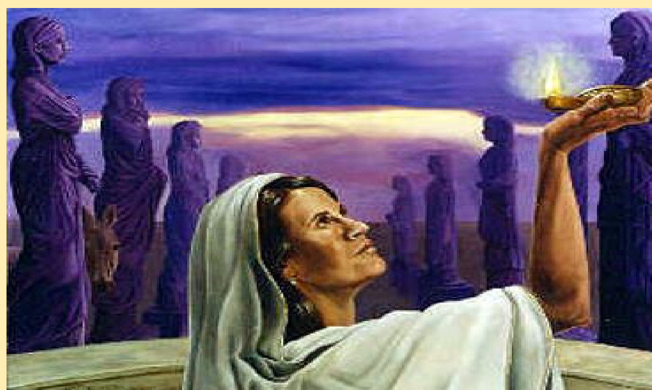
Desigur, ați ghicit: era iepuraşul. Dar el nu are nici un rol în povestea asta. Nu poate juca nici măcar rolul iepuraşului fricos, căruia fuga i- a salvat blănița din ghearele vulpii, care voia să i-o scarpine nițel.

Şi, în timpul ăsta, Calisa stătea tristă în grădinița ei şi se uita cu mirare la petalele pline de culorile vii ale florilor. Dar sufletul ei nu se mai bucura, de parcă uitase că ăsta este rolul florilor, să ne mângâie pe suflet cu frumusețea şi cu grația şi cu miresmele lor îmbătătoare… Calisa parcă era pasărea de aur din colivia de aur.

Chiar şi gândul ei parcă o luase razna. Unde era gândul ei? Unde plecase?

- Ei, dăm noi de el, mormăia broasca țestoasă. Numai să ajung odată la Calisa.

Citiți povestirea **Cine eşti tu, broască țestoasă?** integral la
http://www.semanatorul.ro/editura/2011/Cristina_Lila-Cine_esti_tu_broasca_testoasa.pdf

FLUTURE ARGINTIU

Cristina Lila

CAPITOLUL 1

Lipsa de echilibru a scriitorului vine din acelaşi sentiment pe care îl are curva, care se abţine de la orgasm.

Cînd simt nevoia să fiu nefericită şi singură, mă duc într-un loc în care forfota zilei mă calcă în picioare, ignorîndu-mi existenţa.

Catedrala – i-am pipăit pereţii de piatră sfidătoare în eternitatea ei rece, sau poate că am simţit sub degete timpul împietrit în acele figuri austere de sfinţi…

Arta de a-ţi omorî timpul, cînd nu mai ştii ce să faci cu el. Tema asta revine continuu în mintea mea, obsedantă. Brusc, mi-am amintit de Suvorov…

Aveam pe undeva o însemnare… o notiţă, cîteva rînduri mîzgălite din goana cămilei pe un colţ de ziar… În fiecare seară adun aceste hîrtiuţe, le pun undeva, după care le caut zile la rînd şi, dacă nu le găsesc, înseamnă că nu aveau nici o importanţă pentru mine. Suvorov... îmi amintesc ce anume m-a frapat: strategul care nu a pierdut nici o bătălie.

Generalul, apoi feldmareşalul şi, în fine, generalissimul Suvorov, i-a bătut pe polonezi, pe turci în vreo două rînduri, l-a temperat pe Emilian Pugaciov cu războiul lui ţărănesc, a dat de pămînt cu Italia şi Elveţia care, culmea, l-au mai făcut şi prinţ...

Poate că, de fapt, nu-mi place de el, ci de numele lui, care este o alternanţă poetică de consoane şi vocale. Dacă eram bărbat, poate că resimţeam altfel aceste reverbertaşii poetice ale istoriei, dar nu sînt. Aşa că, îi mulţumesc lui Dumnezeu că nu m-a făcut bărbat şi mă întorc la florile mele, la crescutul copiilor, la spălatul veselei, la păsările ce îşi iubesc zborul, pentru că altfel nici n-ar mai zbura, de teama de a nu-şi vedea umbrele strivite de stîncile tăioase ale munţilor.

Stau aplecată peste masă şi desenez... urmăresc atentă fiecare contur care se naşte din vîrful creionului. Dahlia, jonquille, violette, iris... Cu toată decenţa, iris seamănă cu o... sau invers!

Ar trebui să scriu prima frază. De obicei, nu am un titlu. Vine el singur în timp ce scriu, sare brusc de undeva, ca o broască rîioasă de sub o frunză de ştevie, de sub un brusture cărnos, apoi totul curge de la sine… dar care să fie prima frază ?!

Coala pe care am desenat are pe verso un citat:

“Şi aşa se văzură toţi trei înlr-un apartament de pe strada 42, unde nişte blonde, machiate şi coafate ca stelele de cinema, le serviră nişte amestecuri de băuturi - era la modă să amesteci băuturile — ceea ce i-a făcut să stabilească amuzante scări valorice între băuturile de-aici şi *minyulul* de la Hotel Diligencias din Veracruz, punciul *rose* din Antile, *mojito cubano* cu frunze răcoroase de izmă, *roua cocoşului* făcută din ienupăr, *zamurito* cu hreniţă sau lămîie, *chicha* şi *pulque* bine fermentate, de la noi din Tierras Calientes.” (Alejo CARPENTIER – « Recursul la metodă »)

Aseară am fost la bar, am trecut să beau o cafea şi să fumez o ţigară în stradă cu pictorii. Gălăgioşi, infatuaţi, fanfaroni, băgaseră la mijloc o splendoare de fată, căreia îi ziceau Messalina. Ea rîdea, amuzată. Am aflat că era graficiană, desena mere şi cartofi, susţinînd că o fascinau porcii. Tiţian o mîngîia pe umăr.

Barul se află pe strada le Breschet, colţ cu Le rue d’Enfer! Pe pereţi, portrete de roşii. „Troi mois gratuits sans engagement… N’hésitez pas à nous faire part de votre commentaire.”

Între clădiri este un balcon fără casă. „Dar pînă cînd, anafura şi cădelniţa, numai case fără balcoane ?” Jean citează din clasici, interpretîndu-i în felul său propriu. Stîrneşte rîsete din gît, din creierele îmbibate în alcool, în substanţa abstractă a neantului din noi.

Am plecat spre casă după miezul nopţii, cînd stelele începuseră să se stingă, una cîte una, ca nişte feştile rămase fără seu... Se sting stelele, se ivesc zorile... strălucesc zorelele... Şi, în timp ce merg aşa, clătinîndu-mă de oboseală, mintea mi-o ia razna peste ogoarele cereşti şi mă cert şi eu cu zeii, ca Messalina, care desenează obiecte indezirabile, pentru că mărul a devenit deja un simbol al putrefacţiei.

Citiţi volumul Fluture argintiu integral la
http://www.semanatorul.ro/editura/2011/Cristina_Lila-Fluture_argintiu.pdf

George Anca (n. Vâlcea)

Barba lui Hegel

Fragment din volumul care se poate desărca de pe paginile
http://sites.google.com/site/edituraonline/tiparite
http://www.editura-online.ro/html/george_anca.html

SELECTIUNI DIN POEZII

Motto
(ales de redacție):
coincidență convulsivă pe frig scenometric
ține-mă închis în casă că-mi fac partid
dai bani să-ti auzi numele botezându-se

Yama

un polițist scrie altul
fotografiază candele
nu mai da palpitații p-aicea

picuri

potriva americanismului
pe toate scaunele rezervat
puştime confuzie de stranger

teatrux

îl omorârăm îl omorârăți
mai bine nu ne-ați mai omorî
şi atunci ce ne facem neomorâți

te-am împuşcat cu tămâioare
mai criminal cine nu moare
iazagiul iazul n-are

nu mă cunoşti

servicii funerare sunați la
sonerie pe Calea Ferentarilor
pe Popa Nae şi când ploaie

de ajuns calamitatea

de ajuns calamitatea de sine
teatralitate nu-ți mai spun că mă furi
în această virtute putem discuta deschis

visând bătăi loveşti pereți ori cazi din pat
noroc de nevastă crime somnambule
să-l băgăm pe Puric în capela peşterii

interzişi

interzişi neînțeleşi nedescoperiți
asasinați sinucişi decapitați
represiunea poeziei poezia represiunii

dictatura până la ucidere
induce trepte reactive mărețe
pe care le represează sadic

ne pregăteşte moartea fizică în spirit
ne simțim interzişi ca persoană
n-avem decât să ne radicalizăm

aflai neaflarea

aflai neaflarea ia tu banii
ori îi împărțim cu acte
avem destul harnaşament

pe scena schelelor

prăbuşită dimineața în holocaust
citisem pe Goma Bărbosul
improvizației de la Versailles

de unde telefonați de la Veneția
schimbam zece rochii într-un spectacol
n-am crezut că pot exista atâtea curve

instinctul opririi

personaje vorbind singure la mobil
replici în împletire confuză
şi ce ia lumea brusc în serios

legi de scenă

legi de scenă cu dependențe de public
să ştiți că toate femeile suntem aşa
că dacă n-am fi cine ar vinde ardeii

te-am comparat

studenți mai puțini şi pretențioşi
într-un sat din Conțeşti
stă cu prima nevastă a lui Preda
are băiatul ambasador la Casablanca

…
tac'to îl omor şi-aia e maică-ta ciurda
veselă ca soarele prânzului mic
ne dă Dumnezeu ce ne trebuie

tranzacția nu mă

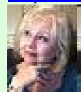
tranzacția nu mă mai priveşte
fraților ăla nu şparleşte englezeşte
nepoții de-or sosi ce-om mai vorbi

Citiți mai departe în ... Barba lui Hegel aflată la
http://sites.google.com/site/edituraonline/biblioteca/george-anca/George_Anca-Barba_lui_Hegel.doc?attredirects=0

Nou! Citiți apoi "Din jurnale 24/2011" sau ... Hegel AGAIN aflat la
https://sites.google.com/site/edituraonline/biblioteca/george-anca/George_Anca-Din_jurnale_24-2011.doc?attredirects=0

Citiți articolul de critică literară al D-nei Doina Boriceanu Barba lui Hegel aici:
http://www.semanatorul.ro/articole/2011/george-anca-2.htm

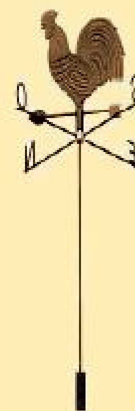
Ioan Lilă (n. Bucureşti)

Clăile de fân

Fragment din volumul care se poate citi integral la
www.editura-online.ro - Butonul POEZIE

A RUGINIT COCOŞUL DE PE CASĂ

A ruginit cocoşul de pe casă.
Nu-l mai aud cântând cu veselie.
Azi scârţâie şi-un gust amar îmi lasă,
În sufletu-mi bolnav de reverie.

Când strălucea, iluminat de soare,
Mii de culori el risipea pe cer!
Azi scârţâie şi-mi pare că îl doare
Şi sufletul înţepenit de ger!

De ce mi-o fi acuma milă, oare,
De-acest cocoş de tablă ruginită -
Şi jupuit în timp şi de culoare -
De parcă chiar mi-aş plânge vreo iubită?!

O, câte-au fost, s-au risipit ca fumul,
Trecând prin viaţa mea, amăgitoare,
Dar mi-a rămas în suflet doar parfumul
Esenţei lor de floare visătoare.
Iar scârţâie săracul şi mă doare
Tristeţea lui de pasăre rănită…
Chiar de-ar fi viu, n-ar mai putea să zboare…
Şi nici eu nu mai am nici o iubită…

Castelul Peleş

Sălile de arme, amenajate în perioada anilor 1903 - 1906, adăpostesc peste 4000 de piese europene şi orientale din secolele XIV - XVII. Cele mai preţioase sunt considerate armurile germane din secolele XVI - XVII şi o armură completă pentru cal şi cavaler, unică în România

DIN PUȚINE CUVINTE...

Din puține cuvinte, sărace şi vulgare,
Am vrut să fac o poezie mare
Ba chiar le-am şi fardat, le-am dat cu ruj
Pe buzele lor cu zâmbet jucăuş

Le-am îmbrăcat cu rochii mătăsoase
Le-am pus pantofi, bijuterii pe oase,
Nimicuri colorate, să le înveselesc
Şi să le simt aievea spre cer cum se măresc

Dar le-am pierdut încet-încet pe toate
Atrase-n deşănțarea absurdului total
Deşi eu cred şi azi că nu se poate
Să nu mai am cuvinte cu miezul infernal !

MICI SUSPINE, VAGI REGRETE

Când dau fetele în floare
În culori la cingătoare
În năframe transparente
Risipind din amulete
Mici suspine, vagi regrete
Dansuri sacre din buric
Mi se face toamnă, frig
De păianjeni stânjeniți
În ferestre surghiuniți
Mi se face de poveste
Între porțile celeste
Şi-n poienele cu iele
Răstignite-n albăstrele -
Şoapte dulci şi mângâieri,
De-alea dulci, de la muieri

ÎNTR-O FLOARE DIN GRADINA

Într-o floare din grădină
Bâzâie blânda albină
Într-o floare de cicoare
Curge-o pată de culoare

Că bondarul a stârnit-o
A luat-o, dar n-a iubit-o,
Că, demult voia şi ea
Rochie de catifea

Şi pantofi de bal cu toc
Dar nu a avut noroc
Şi de-aceea pe bondari
Îi trage de brăcinar

Iar morala e cumplită
Florile nu se mărită
Şi, ținându-şi firea trează,
Numai se prostituează.

Gara Oravita - 1870

Citiți **Clăile de fân** integral la
http://www.semanatorul.ro/editura/2011/Ioan_Lila-Claile_de_fan.pdf

Liviu-Florian Jianu

Caligrafii pe anotimpuri

Fragment din volumul care se poate citi integral la
www.editura-online.ro
Butonul POEZIE

Motto:

"ESTE HAR...
- să iubeşti fără să fii iubit…
- să slujeşti fără să fii preţuit…
- să dăruieşti fără să ţi se mulţumească…
- să te jertfeşti şi fără să ţi se recunoască…
- să ierţi fără să fii iertat…
- să-l susţii pe cel care te-a lepădat…
- să rămâi liniştit, deşi eşti nedreptăţit…
- să crezi deşi nu vezi faţă în faţă…
- să crezi deşi nu eşti deplin lămurit…
- să investeşti clădind fără speranţe…
- să taci pentru a nu face rău aproapelui…
- să vorbeşti de dragul adevărului…
- să te jertfeşti pentru dreptate...
să înduri fără să murmuri, fără să cârteşti….
- totul să-ţi aparţină, dar tu de toate bucuros să te lipseşti…
Luptă-te, suflete, ca să primeşti acest har!"
Arhimandrit Iustin Pârvu, Mânăstirea Petru Vodă

DARUL DE CRĂCIUN

Mai avem un dar de împărţit,
De Crăciun, sub bradul verde, până
Moşul va să vină, negreşit:
Darul părintesc – Limba Română –

Multe daruri se vor fi-nvechit -
Aur de au fost, sunt azi, ţărână,
Unul singur ne-a înveşnicit
Seara de Ajun – Limba Română –

Am tot dat din el, şi cer, şi schit –
Şi belşug, şi inima din mână,
Şi alean, celor ce ne-au rănit –
Darul negrăit – Limba Română –

Vin pe Lumea noastră Moş Crăciuni –
Multe dau, şi multe fac, cu vână –
Şi mereu ne spun cât sunt de buni –
Noi avem mai mult: Limba Română –

Cum nu ştim să înmulţim talanţi,
Datoria dragostei, stăpână,
Celor ce ne iau şi vieţi, şi sfanţi,
Cu dobândă, dăm: Limba Română –

Ţara, cât e de departe-n veac,
Cât ni-e dor de lacrima-i bătrână,
De Ajun, e măr, şi e colac,
Pace şi colind – Limba Română –

Şi oricât avem de pribegit,
Prin străini, cu dragoste păgână,
Mai avem părinţii de iubit,
În pământul lor – Limba
Română -

10 decembrie 2010

EROILOR EVENIMENTELOR DIN 22 DECEMBRIE 1989

Aşa sunt ei, nişte copii…
Eroii morţi, în vii tranşee…
Rămân în urma lor, mai vii…
Irozi, Pilaţi, şi Salomee …

Cad unii pentru ideal…
Şi cârnăţarii şi idioţii
Se propăşesc aşa banal…
Şi tot ei sunt, şi patrioţii…

Ce vreţi? E viaţa de consum…
Şi chiar şi moartea se consumă…
Vedeţi-vă, eroi, de drum…
Vedeţi-vă, copii, de humă...

Căci diplomaţi de aţi ajuns,
Revendicând scutiri exprese,
E semn că iadul merge uns...
Îi sunteţi peştii, şi metrese…...

Aşa sunt ei, nişte copii…
Eroii morţi, în vii tranşee…
Rămân în urma lor, mai vii…
Irozi, Pilaţi, şi Salomee …

DARUL DE AJUN

"Purtați-vă de grijă, frații mei" (Adr. Păunescu)

Aşa a spus poetul la plebei:
"Purtați-vă de grijă, frații mei" –
Căci statul care grijă v-a purtat,
A fost, cândva, demult, mitraliat –

De-atunci a fost, de-atâtea ori, scuipat –
Şi cei ce exersează azi omorul
Să pară zei, nu şobolani de stat -
Şi-ar mai goli în el, încărcătorul –

Iar voi, frați dragi, cu vorbe dulci, drogați,
Prea tineri, nedeprinşi cu vicleşugul,
Sau prea bătrâni, şi slabi, să mai luptați
Cu lichelismul ce vă pune jugul –

Pulime ce-ați ajuns, din ce ați fost,
Popor ce-avea o pensie şi-un serviciu,
Purtați-vă de grijă şi de rost,
Căci viața este lungă în ospiciu –

Căci din nimic, nimic o să mâncați –
Şi din nimic, nimic veți avea leacuri –
Căci nu vor fi pe lume împărați,
Să sature săracele stomacuri –

Doar regi penali, tâlhari, şi ahtiați,
Doar criminali ce strigă libertate –
Doar ucigaşi de mame şi de tați,
Demolatorii de maternitate –

Purtați-vă de grijă, frați cuminți,
Şi împărțiți-vă şi grija, câteodată,
Între copii, nepoți, între părinți,
Şi cel ce poartă grija voastră, toată –

Purtați-vă de grijă, căci nu sunt
Nici Moşi Crăciuni, şi nici Moşi Nicolae,
Pentru aceia ce trăiesc mărunt,
Şi-au schitul țării, drept în măruntaie -

Iar voi, frați dragi, care aveți destul
Cât să sperați mai binele de mâine,
Purtați de grija celui nesătul
De cuminecatura Lui, de pâine…

Liviu - Florian Jianu - 16 decembrie 2010

PROCESUL COMUNISTULUI

Sunt şi creştin, şi comunist, şi-mi fac proces,
Pentru o viață simplă-n socialism –
Şi negăsindu-mi vină, mai ales,
Executați-mă, vă rog, din ALTRUISM –

Acum, când NAȚIUNEA AVORTATĂ
Se duce-n cer, cu multe împrumuturi,
Puneți-vă şi acul la cravată
Trageți un glonț, şi dați-vă săruturi –

Eu, Iuda, voi Hristoşi, sau doi Hristoşi,
Eu, vinovat, şi voi, nevinovații,
Eu, trădător, şi voi aşa frumoşi,
Executați-mă ! O merit! În ovații !

Sunt vinovat c-am învățat, şi am muncit.
Şi-am lăudat, în vers, Conducătorul,
C-am stat la cozi, şi nu m-am răzvrătit.
Şi i-am aplaudat şi eu, omorul.

Şi-am învățat, muncit, pe moda nouă.
Zadarnic. Am ajuns doar la nebuni.
Dosarul meu politic, vi-l dau vouă.
Să mă executați, ca Moşi Crăciuni.

Executați creştino-comuniştii!
Va fi mult bine, şi va fi creştin!
Conduceți voi, munciți – voi, elitiştii,
Şi faceți Rai, la voi, şi-n cer, puțin!

Rugați-vă de Domnul, să compare,
În ce trăim, şi pentru ce, şi cum,
La Dumnezeu Hristos, că banul n-are
Vreun drept să mai ucidă, ca acum !

Procesul meu? De va dura o viață,
N-o să consume timp şi energii?
Decât să dați averi pe o paiață,
Mai bine-un glonț al Sfintei Românii!!

Şi vă doresc să faceți Rai, şi-aci!

L. - Fl. Jianu - 22 decembrie 2010

CÂNTEC PENTRU MOŞ CRĂCIUN

Moş Crăciune, Moş Crăciune,
Te rugăm obedient,
Să ne-aduci, cu gânduri bune:
Militari, şi armament!

Pacea Domnului, din ceruri,
Cum să o păzim, de nu
Vom avea atâtea feluri
De-a ucide, cum ai tu?

Moş Crăciune, cu onoare
Pacea Domnului, slăvim,
De ne dai şi înarmare,
Şi duşmani, de viflaim!

Să mai exersam progresul,
Să mai exersăm mândria,
De-a ucide înțelesul
De-a fi om, în România !

Moş Crăciune, ține minte,
Să ne-aduci mereu, mereu,
Arme noi, spre alte ținte,
Arme pentru Dumnezeu!

Că şi El, onoare morții,
De atâta pace, plânge,
Şi în Rai, în pragul porții,
Este însetat de sânge –

Moş Crăciune, Moş Crăciune,
Nu fii bun, şi nu ierta,
Dă-le arme, doar, mai bune,
La copii, pe lumea ta –

Şi bătrân, cu barba lungă,
Viața noastră, de calici,
Ți-o vom pune, toți, în pungă,
Viitorii inamici!

Căci noi, oameni, suntem ținte –
Noi, închişii-n colivii,
În noi trageți, ține minte,
Când visăm pentru copii!

Doar un fel, mărunt, de pace,
Doar un fel de libertate,
Ce nu-ncap într-o găoace,
Cu munițiile toate!

23 decembrie 2003

COLINDĂ DE CRĂCIUN

Moş Crăciun cu plete dalbe,
De ne dai din nou, păcat -
Sau ne faci, din negre, albe,
Datoriile de stat –

De ne pui un geam în față
Să privim, ca idioții,
Cum ne fac un circ, din viață,
Fariseii, zombii, hoții –

Moş Crăciun, cu mitraliere,
Şi cu sânge de război,
Poate iarăşi ne vei cere
Sacrificii, fel de fel –

Revoluții, baricade,
Lecții despre cum să mori,
Să fim fraieri cumsecade,
Să rămânem iar, datori –

Moş Crăciune, Moş Crăciune,
Ai talent de negustor,
Scoți întreaga națiune,
Şi-un întreg popor, dator –

Că a vrut un pic de carne,
Că a vrut un grad în plus,
Că a vrut să nu mai toarne
La ai lui, ci lui Iisus -

De aceea, Moş Crăciune,
Te rugăm obedient,
Lângă brad, nu ne mai pune
Munții tăi de armament!

Şi plăteşte, de ai boală,
La întregul mapamond,
Dezarmarea generală,
Biet Jandarmule de rond!

Moş Crăciune, Moş Crăciune,
Şi-am rămas din nou flămânzi,
Să plătim, printr-o minune,
Împrumuturi şi dobânzi -

Pe la cozi, să tragem coada
Să plătim lui Moş Crăciun,
Că munceşte doar cu noada,
Şi-i bancher, cu suflet bun –

Moş Crăciune, Moş în Fraudă,
Cum ştii tu să fii de bun,
Ca să ne arunci în stradă,
Primind daruri de Crăciun –

Şi să ceri, apoi, pe ele,
Chiar şi pielea noastră-n băț,
Moş Crăciune, câte stele
Ai pe umăr, şugubăț?

Du-te, du-te, Moş Crăciune,
Unde răul a apus,
că lui Hrist, avem a-i spune
Că furi vieți…
…şi nu s-a dus!…

30 noiembrie 2010

Citiți volumul **Caligrafii pe anotimpuri** integral la
http://www.semanatorul.ro/editura/2011/Liviu-Florian_Jianu-Caligrafii_pe_anotimpuri.pdf

Iuliu-Marius Morariu (n. 1991, Salva-Bistrița-Năsăud)

Profilul teologului după Sfântul Grigore de Nazianz

Fragment din volumul care se poate citi integral la
www.editura-online.ro
Butonul STUDII

DEBUT

Profilul teologului după Sfântul Grigore de Nazianz

Morariu Iuliu-Marius,
student, Facultatea de Teologie Ortodoxă din Cluj-Napoca, anul II

1. Sfântul Grigorie ca model de teolog

După cum se poate observa din evidențierile anterioare a elementelor definitorii ale sale de natură biografică, cea mai bună creionare a portretului unui teolog o face Sfântul Grigorie prin însăşi viața sa. O mărturie în acest sens este faptul că i se dă numele de *Teologul, el* fiind după cum remarcă părintele Stăniloae:,, *al doilea părinte care se numeşte astfel după Sfântul Ioan Evanghelistul".*

Acesta este motivul pentru care am făcut inițial o scurtă trecere în revistă a vieții şi a operei sale, căci, am dorit să arăt faptul că tot ceea ce a scris el, reprezintă o transpunere în scris a vieții şi experienței sale, ştiut fiind faptul că un Sfânt părinte întâi trăia şi abia apoi transpunea în scris ceva. În acest sens, un teolog sibian renumit spunea:

,,Oricât de mult ne-ar încânta frumusețea inspirației sale profetice, prinsă în cele 3000 de versuri religioase, oricât de profundă ar fi admirația noastră pentru profunda lui ştiință teologică, semănată în strălucite cuvântări şi epistole, totuşi nimic nu impresionează mai mult decât propria lui viață trăită pe de-antregul în lumina evangheliei lui Hristos."

Spre deosebire de alți Sfinți, el *,,se distinge, prin puritatea teologiei şi prin ascuțimea minții sale,* pentru care motiv Biserica l-a cinstit cu numele pe care l-am arătat mai sus.

„Nota esențială a vieții sale, este, pietatea. Ea înseamnă cunoaşterea deplină a adevărului divin şi realizarea lui integrală în fiecare clipă a existenței pământeşti.

Fuga lui de preoție pe care o argumentează prin cuvintele: *„m-am spăimântat de dregătoria la care nici nu mă gândeam",* nu face decât să accentueze smerenia lui şi sfiala cu care întâmpină această mare taină şi acest jug al lui Hristos, conştientizând faptul că preotul *,, e întruparea văzută a credinței şi a aspirațiilor într-o lume mai bună, pe care în zadar le căutăm aici".* El rămâne astfel, alături de Sfântul Ioan Gură de Aur un model al preotului şi acest lucru, în primul rând pentru că a conştientizat importanța Tainei în raport cu nevrednicia lui...

Citiți mai departe Profilul teologului după Sfântul Grigore de Nazianz la
http://www.semanatorul.ro/editura/2011/Iuliu-Marius_Morariu-Sfantul_Grigore_de_Nazianz.pdf

Situația românilor din Transilvania în perioada 1894-1918

Morariu Iuliu-Marius, student,
Facultatea de Teologie Ortodoxă din Cluj-Napoca

DEBUT

1. Introducere

Cel de-al nouăsprezecelea secol traversat de umanitatea creştină are meritul de a-i fi adus acesteia zorii post-modernităii contemporane. Din acest motiv, el s-a caracterizat în rândul popoarelor prin mişcări de emancipare culturală şi de conştientizare a identităşii naşionale, materializate la începutul urmaşului său, secolul douăzeci.

Aşa s-a întâmplat şi în Transilvania. Sfârşitul anilor 1800 şi începutul anilor 1900 o găsesc în plină luptă de câştigare a drepturilor fireşti a cetățenilor ei români. Mânați de sentimente de ură pentru asupritori, intelectualii ce reprezentau elita neamului vor realiza la 1892 un memorandum în acest sens, pedepsit aspru, ca un act de rebeliune, nu atât de autoritățile centrale, cât de cele de la Budapesta.

Românii însă nu se vor da bătuți şi vor lupta în continuare. Interesul comun îi va ajuta să treacă peste diferențele confesionale sau ideologice şi-i va unifica, ducându-se în acest sens uneori o adevărată activitate propagandistică, precum cea din ziarul *,,Românul”:*

> *,,Fiindcă binele poporului românesc în țara asta numai însuşi poporul românesc îl poate săvârşi, e lucru înțeles, că întreg poporul românesc trebuie să țină ca fierul laolaltă, trebuie să lupte ca un singur om într-un suflet şi într-o unire nedespărțită... Dacă între noi nu este solidaritatea națională, dacă nu ținem unul la altul ca fierul , dacă noi, în loc să luptăm împotriva duşmanului, ne răsboim noi între noi, dacă ne certăm şi ne batjocorim unii pe alții, atunci nu putem face bine neamului nostru, ci facem treaba duşmanilor noştri”.*

Alături de ei, încurajându-i susținându-i, s-a aflat întotdeauna Biserica. Astfel:

> *,,Cu toate că memorandiştii au fost întemnițați, iar Guvernul de la Budapesta a dizvolvat, în 16 iunie 1894, Partidul Național Român, reprezentanți ai mişcării noastre naționale au înființat un comitet provizoriu, în frunte cu ieromonahul Vasile Mangra (mai târziu mitropolit al Transilvaniei) care a dus pe mai departe lupta pentru revendicările românilor transilvăneni”.*

În centrul mişcărilor patriotice a fost aşadar, între altele şi *,,Partidul Național Român”.* Lucrarea de față, care îşi propune, să studieze situația românilor în perioada 1894-1918, va avea în vedere, activitatea Bisericii, a lui, a unor instituții culturale de prestigiu, precum Astra şi a unor oameni cu adevărat providențiali pentru acele vremuri. Lucrarea va fi structurată pe sectoare de activitate, religios, social-cultural şi economic, urmărind să surprindă aspectele caracteristice ale desfăşurării vieții în aceste sectoare şi să ofere o imagine de ansamblu asupra ei.

Citiți mai departe Situația românilor din Transilvania - 1894-1918 la
http://www.semanatorul.ro/editura/2011/Iuliu-Marius_Morariu-Situatia_romanilor_din_Transilvania.pdf

Tănase Todoran, icoană vie a credintei si a istoriei neamului

Morariu Iuliu-Marius, student,
Facultatea de Teologie Ortodoxă din Cluj-Napoca

Introducere

Unul dintre evenimentele care vor marca istoria Transilvaniei secolului al XVIII-lea prin eroismul protagoniştilor săi este, peremptoriu, răscoala ce a avut loc la Salva în 10 mai 1763. Ea arată, pe de o parte eroismul oamenilor locului, iar pe de altă parte, statornicia lor în credința strămoşească.

Datorită celei de-a doua caracteristici, ea înscrie pe eroii săi în cadrul mişcărilor de martiraj şi rezistență ale ortodoxiei din Ardeal din acest secol alături de alți bărbați vrednici ai Bisericii noastre, precum Sofronie de la Cioara, Visarion Sarai sau Oprea Miclăuş, împreună cu care îmbogățesc în Sfinți autohtoni calendarele noastre şi face din tiranul Buccow, după cum remarcă părintele Mircea Păcurariu *,,al doilea întemeietor al Bisericii unite, căci,* spune el *fără tunurile şi soldații lui, toate încercările de atragere la unirea cu Roma ar fi fost zadarnice"*.

Martiriul lor şi tăria cu care țăranii în frunte cu bătrânul Todoran şi-au apărat credința au rămas până astăzi, alături de multe alte fapte eroice în sufletul oamenilor din țara Năsăudului. Acesta este motivul pentru care, în rândurile ce vor urma mă voi ocupa cu anliza revoltei de la Salva şi cu prezentarea protagonistului ei, centuagenarul bichigean, Todoran.

Consider că această temă, pe lângă faptul că este una interesantă, este şi cât se poate de actuală, în contextul care, greco-catolicismul reprezintă astăzi din nou un pericol pentru populația ortodoxă a acestor locuri, frații papistaşi accectuând adesea în cadrul discuțiilor cu caracter prozelit faptul că, *,,înainte de 1948, tot Ardealul a fost greco-catolic"*, lucru care este cât se poate de greşit. Un argument în combaterea acestei viclene afirmații a lor îl constituie astfel, tocmai martiriul Sfântului Atanasie şi a celor dimpreună cu el care, pe lângă faptul că au trăit înainte de 1948, au luptat şi împotriva lor, preferând moartea în locul apostaziei.

DEBUT

2.Contextul istorico-religios al revoltei de la Salva
2.1. Apariția uniației

În urma reformei protestante din secolul al XVI-lea, Biserica romano-catolică a pierdut milioane de credincioşi, aderenți de acum la luteranism sau calvinism, context în care, aceasta a încercat recâştigarea poziției pierdute *,,prin convertirea unor credincioşi din diferite țări şi Biserici din Răsăritul Europei şi Orientul Apropiat, care treceau pe atunci printr-o perioadă critică sub raport național, politic şi economic*.

În realizarea obiectivului propus, catolicii s-au folosit de ordinul iezuiților, lansat în lumea catolică de papa Paul al III-lea, care-i va recunoaşte ca ordin în 1540, al cărui fondator *de facto* este considerat de Ignațiu de Loyola. Aceştia vor contribui la convertirea unor ortodocşi, inițial prin şcolile înființate de ei, pentru ca mai apoi să contribuie la trecerea în masă la Biserica Romei a unor popoare ortodoxe aflate între granițele unor state catolice. Convertirea nu presupunea o catolicizare totală, ci doar recunoaşterea celor patru puncte florentine, reduse, în cele din urmă la unul singur, acela al primatului papal.

Prima unire de acest fel a fost cea de la Brest-Litovsk, realizată în 1596, când o parte din clerul, nobilimea şi credincioşii ortodocşi ucraineni din regatul polon au acceptat unirea cu Roma. I-a urmat apoi unirea de la Muncaci din 1646, a rutenilor din Ucraina subcarpatică. De asemenea, încercări sporadice au mai avut loc în Serbia, Bosnia, Herțegovina, Țara Sfântă, precum şi Siria şi Egipt (biserici orientale), *toate ducând la tulburări, dezbinări, lupte între frați, chiar şi la deznaționalizarea unora dintre ei*.

Scopul final al tuturor acestor încercări de atragere la uniație era în final *asimilarea totală a credincioşilor ortodocşi şi vechi orientali la catolicism.*

2.2. Apariția uniatismului în Transilvania

În urma păcii de la Karloviț care a avut loc între turci şi habsburgi, cei dintâi recunoşteau trecerea Transilvaniei sub stăpânirea celor din urmă. Imediat după acest moment, habsburgii au început o acțiune pentru consolidarea stăpânirii lor, în cadrul căreia, *un rol însemnat a revenit Bisericii romano-catolice,* cea mai slabă, din punct de vedere al numărului credincioşilor, dintre confesiunile recepte.

Astfel, au fost inițiate o serie de acțiuni în favoarea ei: *,,restituirea moşiilor pierdute, restituirea de biserici, danii noi, refacerea Episcopiilor din Oradea (1692) şi Alba-Iulia (1715)".* Recâştigarea pozițiilor economice, politice şi religioase pierdute în favoarea calvinilor nu se putea face însă decât prin creşterea numărului catolicilor din Transilvania. Datorită faptului că recatolicizarea luteranilor, calvinilor şi unitarienilor era practic imposibilă, *,,misionarii iezuiți şi-au îndreptat atenția asupra românilor ortodocşi, care erau mai numeroşi decât toate cele trei națiuni recepte la un loc".* Pe de altă parte, catolicizarea românilor urmărea ruperea legăturilor de orice natură, cu frații lor de dincolo de Carpați.

Istoricii ieziuți, urmați de cei greco-catolici români au susținut că primele încercări de unire cu Roma s-ar fi făcut încă din 1697. În acest sens, un iezuit pe nume Nicolae Nilles a tipărit trei procese verbale ale unui pretins sinod care a avut loc la Alba-Iulia în 1697 şi în care s-ar fi hotărât unirea cu Roma, ea fiind semnată de episcopul Teofil, însă cercetările efectuate mai târziu au dovedit că este vorba de nişte falsuri plăsmuite de iezuiți.

Adevăratul act de întemeiere al Bisericii unite din Transilvania poate fi considerat, după cum reiese din spusele părintelui Păcurariu, care analizează toate pretinsele acte de unire, cea de-a doua diplomă leopoldină, dată de regele al cărui nume îl poartă la 16 februarie 1699. Acesta avea 15 articole, dintre care, primul asigura Bisericii şi clerului toate drepturile pe care le avea Biserica romano-catolică, prin cel de-al doilea, preoții uniți erau scutiți de toate îndatoririle feudale, iar al treilea prevedea includerea în statul catolic nu numai a clerului unit, ci şi a mirenilor şi chiar a plebeilor ce se vor uni (acesta nu va fi pus însă niciodată în aplicare).

În urma unirii, Atanasie Anghel, mitropolitul ortodox de până atunci al Ardealului a devenit episcop unit, trebuind să treacă din nou prin treptele harice, respectiv hirotonirea întru preot şi episcop. Ulterior, el va face o declarație umilitoare, în 16 puncte, despre care, Nicolae Iorga spune că *,,el oglindeşte sufletul josnic al unui om fără demnitate şi fără ruşine, al unui arhiereu uitător de toate datoriile şi jurămintele sale al unui român fără simț de neamul său",* fiind *,,cel mai înjositor act public săvârşit până atunci de vreun vlădică românesc".*

Actul de unire a avut urmări dureroase. Între acestea enumerăm: pierderea independenței Bisericii ortodoxe româneşti din Transilvania, în locul vechii Mitropolii fiind creată o episcopie unită aflată sub jurisdicția episcopului maghiar de Esztergom, impunerea pe lângă noul episcop unit a unui teolog iezuit, de regulă maghiar, care îl controla în toate acțiunile sale, având mai multă putere decât însuşi episcopul, încetarea, pentru o jumătate de secol, a activității tipografiei de la Alba-Iulia, ruperea legăturilor cu Țara românească şi Moldova, precum şi dezbinarea şi ura apărută între fii aceluiaşi popor român.

După moartea lui Atanasie (19 august 1713), episcopia a fost condusă de doi iezuiți unguri, în calitate de directori, până când, în 1721, va fi recunoscut ca episcop Ioan Patachi, care va păstori până în 1727, când se va petrece iarăşi faptul enunțat mai sus până în 1732 când va avea loc instalarea lui Inochentie Micu Klein. Lui îi va urma, din 1754, în urma tragicei sale plecări din scaun, fostul său vicar, Petru Pavel Aron(+1764).

Cu toate acestea, după cum remarcă Petru Maior:

,,...românii numai numele cel de neunit îl schimbă în numele de unit şi cu această puțină schimbare scapă de vechile greutăți şi se împărtăşesc cădințelor celor ce le au neamurile cele primite în Ardeal, ținându-şi legea întreagă şi neschimbată, întocmai cum o țin toți uniții români din Ardeal".

Citiți mai departe Tănase Todoran, icoană vie a credintei la

http://www.semanatorul.ro/editura/2011/Iuliu-Marius_Morariu-Tanase_Todoran_icoana_a_credintei.pdf

Melania Cuc (n. Bistrița Năsăud)

“Cartea cu coperți de sticlă”

Fragment din volumul care se poate citi integral la
www.editura-online.ro
Butonul CRITICÃ LITERARÃ

Melania Cuc & Menuț Maximinian

Cartea cu coperți de sticlă

M.M. - Se spune că atâta timp cât vor fi cărări între oameni, cât vom fi în dialog unii cu alții, lumea este pe făgaşul cel bun. Dragă prietenă, Melania Cuc, te provoc la o cafea de seară, îndulcită cu mierea cuvintelor. Să mai povestim şi noi, aşa, cum am făcut-o de nenumărate ori. Aş vrea să avem un dialog al prieteniei, al frumuseții vorbei care ne leagă. E gata cafeaua? Dacă da, atunci să ne aşezăm confortabil la taifas.

Ce este, pentru Melania Cuc, vorba, cuvântul, rostirea?

MC. - Vorba zboară, cuvântul rămâne. Cel puțin aşa simt eu, atunci când vorbele alunecă de pe limbă cu uşurință, într-o şuetă, de ce nu, într-o bârfă nevinovată.

Cuvântul este cel care zidăreşte. Vorba doar adaugă nuanța, artificiul care atrage atenția, dar… care nu are darul dăinuirii.

Mai întâi a fost ,,Cuvântul”, Divinitatea cu Facerea Lumii.

Vorba a fost inventată de oameni, aşa, ca să nu se plictisească în nopțile luminate doar de focul din grota primordială.

,,Povestea Vorbei” nu are nimic desuet, pentru că Anton Pann pare a fi mai viu decât oricând, în simbolistica românului de astăzi. Şi totuşi, mi-aş dori ca în dialogul nostru să ne bizuim pe cuvinte. Oricum, vorbele vor veni ele, şi nechemate în propozitii.

MM. - Crezi că suntem doar un vis, o adiere de vânt, un fluture, care, când şi când, tremură din aripi, doar pentru a-şi anunța existența?

MC.- Sigur, noi, oamenii, suntem un Vis, altminteri am fi undeva la marginea de jos a regnului animal. Şi ce vis superb suntem! Suntem fragili, dar şi foarte puternici, influențabili, dar şi hotărâți ca stana de piatră!

Există un lanț nebănuit care ne leagă, ne face frați întru aceeaşi bucurie şi aceeaşi suferință. Dar oare ştie cineva care este visul, care este realitatea? Unde este limesul extrem de subțire dintre ficțiune şi realismul palpabil? Nu am descoperit încă, dar e cert, Visul ne salvează ca oameni.

Mi s-a întâmplat, nu o dată, de-a lungul vieții, să am o zi-lumină îngrozitoare. La capătul zilei eram sleită, precum o fântână din Bărăgan. Dacă mi s-ar fi dat, în clipele acelea, brânci prin fereastra apartamentului meu de la etajul zece, unde am locuit o vreme, sigur nu aş fi opus rezistență. Moartea mi se părea a fi salvatoare.

Şi totuşi, la capătul puterilor mele fizice şi psihice, mă aştepta Visul! Visul mi-a fost antinevralgicul, cafeaua, dragostea; mi-a ținut de frig, de sete şi foame. Visul m-a salvat de la moarte. O lume în care nu se mai visează este o lume bolnavă. Mă gândesc aici nu doar la visul poetic, ci şi la visul-vis, care vine pe şoptite în timpul somnului. Nu pot exista vise în somnul chimic, sub efectul de drog. Acolo are loc dezechilibrul şi este îngrozitor când visul se transformă, din bucurie, într-un comşar… Şi eu mă întreb, uneori, dacă nu suntem doar un vis efemer în eternitatea somnului rațiunii?! Uneori sunt tentată să cred că da, că aşa este, şi devin lividă la față. Dar, de cele mai multe ori, îmi autosusțin cauza cosmică, îmi repet în oglindă că noi, toți, frați şi surori de ADN, suntem fragili, dar veşnici. Visul poate fi şi duhul care iese din pieptul muribundului, colo un aer, un foşnet nevăzut, neauzit…

Îmi povestea odată Valeria Peter-Predescu, în timp ce eram cu ea la Telciu, că la înmormântarea verişoarei sale, sicriul era aşezat în curtea bisericii, sub un arbore plin cu frunze. Era vară şi nu bătea niciun firicel de vând, când frunzele din creanga care atârna deasupra moartei au început să se mişte, să se zbată, şi au continuat aşa tot timpul cât a ținut prohodul. Era Sufletul…

MM. - Eu te văd discretă, timidă, poate, singură în lumea ta de vis, departe de brutalitatea vieții. Vis şi poezie. O lume perfectă ce răspunde nevoii tale de puritate. Avidă de iubire, romantică prin definiție, fragilă prin inocența care te domină. Cine eşti cu adevărat, Melania Cuc?

MC. - Nici pe departe! Nu sunt timidă, decât atunci când am de obținut ceva pentru mine, personal. Atunci sunt țărăncuța adolescentă, care se ruşina să le dea binețe trecătorilor de pe ulița din satul ei. Dacă este nevoie să intru într-o luptă pentru o cauză care nu îmi aduce foloase materiale, dar care mă incită la ,,bătălia" pentru o idée, atunci sunt bătăioasă. Dau iama peste oamenii cu influență, şi dacă mă dau afară pe uşă, intru din nou, pe fereastră. Îmi plac bătăliile de acest gen, dar nu şi războaiele.

În viața mea personală ador să fiu singură, nu mă plictisesc niciodată de mine. Am ce comunica cu ființa mea şi mereu mă surprind prin diferitele ipostaze pe care nu mi le cunoşteam, fie şi numai cu o zi înainte. Uneori mă alint: Ce deşteaptă eşti, fato! Îmi zic, dar fără infatuare. Alteori mă dojenesc pentru un nimic. ,,Eşti tare proastă, măi, surioară!" Şi totuşi, nu sunt utopică, nu caut lumea perfectă în cutia mea cu zahăr candel. Lumea este aşa cum este, şi trebuie s-o accept, pentru că nu sunt o sfântă. Am şi eu mici răutăți, invidii, ranchiună chiar, poftesc la cea ce nu îmi aparține…doar că păcatele mele sunt pur şi simplu umane şi cum vin, aşa trec, repede, fără să facă prea mult rău oamenilor din jurul meu.

Citiți întregul volum Cartea cu coperți de sticlă la
http://www.semanatorul.ro/editura/2011/Melania_Cuc-Cartea_cu_coperti_de_sticla.pdf

Cezarina Adamescu (n. Galați)

Melania Cuc & Menuț Maximinian,
"CARTEA CU COPERȚI DE STICLĂ"
"Semănătorul - Editura online", nov. 2011
http://www.semanatorul.ro/articole/2011/melania-cuc.htm
Rubrica de CRITICÃ LITERARÃ

CARTEA CELOR PATRU MÂINI. UN FOŞNET DE LUMINĂ ÎN DEGETE FLĂMÂNDE

"Totdeauna am crezut că există un alt început"
-Melania Cuc-

Este îndeobşte cunoscut că un jurnalist e cu atât mai bun cu cât ştie să-l facă pe interlocutor să se destăinuie, stabilind o comuniune afectivă cu el, în aşa fel încât să dispară orice barieră de vârstă, condiție socială, ori de altă factură. Dar când doi reporteri se întâlnesc şi pun la cale un proiect, este dificil a stabili care din ei este mai perspicace şi mai performant în dialog, astfel ca să se poată închega un interviu care să reflecte, de la general la particular, contribuția celui intervievat la starea culturii actuale. Este şi cazul celor doi protagonişti ai cărții de față, care-şi înfruntă ideile, amintirile, concepțiile în întrebări şi răspunsuri provocatoare, apte să oglindească personalitatea fiecăruia. Firul roşu al convorbirii este, desigur, literatura română contemporană. O carte cu două personaje, care atrag magnetic, alte şi alte nume cunoscute şi mai puțin vehiculate, dar destul de interesante ca să fie consemnate aici. Un interviu supradimensionat care a cimentat o prietenie literară, o filiație spirituală şi o legătură afectivă indestructibilă.

Pornind de la ideea făuririi punților între oameni, doi creatori, Melania Cuc şi Menuț Maximinian, cu date ontologice diferite, dar cu acelaşi entuziasm, s-au aşternut la vorbă. N-ar fi fost prima dată. Un interviu "deghizat" – în care orizontul de aşteptare al fiecăruia este învăluit în ceață sinilie la început, apoi, pe măsură ce se înaintează în convorbire, azurul se înstăpâneşte, se ridică vălurile şi totul devine limpede. Ideea unui fruct comun a încolțit, pe măsura înaintării în miezul incandescent al întâmplărilor şi fenomenelor, care se voiau consemnate. Era un joc prea serios, ca un început de înțelepciune. Fiecare venea cu avuția lui, cu întreg bagajul fizico-chimic-spiritual pe care-l aşeza pe aceeaşi masă, la eventualul ospăț al cuvintelor.

Viața unor creații şi creația unor vieți. Laolaltă. **"***Unele creații au viața mai scurtă, altele sunt matusalemice, ca şi oamenii"* – spune Melania Cuc. Acest volum de publicistică are ca subiect şi ca obiect, creația şi pe creatorul ei. Tainele de nedescifrat până acum, încep treptat să se destăinue.

Ființă socială, omul a fost creat cu un organ miraculos pentru vorbire, pentru comuniune. Al doilea sistem de semnalizare, vorbirea, i s-a dat ca să fie diferențiat de celelalte făpturi ale Domnului.

Ioanid Romanescu spunea: **"Poezia a diferențiat şi mai mult omul de celelalte animale".**

Iar Melania Cuc spune: *"Literatura este Vrajă, este mirajul după care alergăm în deşertul zilnic".*

*"Cafeaua de seară***"**, *"îndulcită cu mierea cuvintelor"* – la care ne îmbie tânărul scriitor Menuț Maximinian în complicitate cu Melania Cuc, este un pretext grozav pentru conversație, ba chiar un stimulent eficace. Pentru că, aşa ca după un alcool băut cu măsură, are darul de a dezlega limbile. Această carte s-ar putea socoti şi un volum de memorialistică scris sub formă de dialog. Dialogul provocat este pretextul pentru cei doi, de a înşirui povestea vieții lor, cu încrengăturile respective.

Aşadar, să dăm pe gât un păhărel de alcool razachiu, poate să fie şi jinars verde, ca să ni se dezlege limba. Nu mai mult, pentru că, după două pahare, se cam încurcă limbile.

Aşa cum susține Melania Cuc, *"Cuvântul este cel care zidăreşte. Vorba doar adaugă nuanța, artificiul care atrage atenția, dar… care nu are darul dăinuirii".*

Primordialitatea Cuvântului-Logos este cunoscută din Geneza 1,1. Da, Dumnezeu era Cuvântul şi Cuvântul era la Dumnezeu, încă de la început.

Când a degenerat Cuvântul în vorbă? După căderea omului. Când Dumnezeu a coborât printre oameni, ei "vorbeau" cu vorbe "inventate" de ei care prinseseră deja rădăcini. Nimeni nu-şi mai amintea de unde venea Cuvântul.

În condiția sa ontologică, omul şi-a asumat şi Visul. Visul ca proiecție a unei dorințe, dar şi produs al

subconştientului sau al semi-treziei.

Păşind pe tărâm psihologic, Melania Cuc se întreabă: *“Dar oare ştie cineva care este visul, care este realitatea? Unde este limesul extrem de subţire dintre ficţiune şi realismul palpabil? Nu am descoperit încă, dar e cert, Visul ne salvează ca oameni”.*

Colocviul din jurul măsuţei de cafea alunecă în trecut, până în clipa de graţie a naşterii autoarei, pe care ea o aminteşte cu glas înmuiat în nostalgie.

Evocarea părinţilor şi bunicilor vine de la sine, fiindcă pentru om, rădăcinile sunt esenţiale. Numele de botez al autoarei intervievate are şi el istoria lui, o istorie de toată frumuseţea, dar până la urmă, în satul Archiud, i se spune, aşa cum a vrut bunica paternă, *“Vărvăruţa Măriuţii a lui Ionuc a Vârvarii”.*

Înaintezi în această scriere aşa cum ai înainta în viaţă. Vii cu mâinile goale, pleci cu mâinile încărcate de daruri. Te îmbogăţeşti. Devii altul. Te cauţi printre rânduri şi te re-descoperi. Şi bucuria ta, la câte o vorbă cunoscută, nu cunoaşte margine.

Te ***familiarizezi*** cu persoanele şi până la urmă, ele îţi devin foarte apropiate, un fel de rude. Cu toată încărcătura afectivă pe care ţi-o picură în suflet. Te ataşezi uşor de personajele pozitive şi-ţi displac cele negative. Cu alte cuvinte, te implici în poveste.

Saga familiei Melaniei Cuc poartă amprenta locului şi timpului de desfăşurare. Cu toate acestea, nici unul din membrii familiei nu constituie un prototip, un clişeu, un şablon al ţăranului de la jumătatea veacului XX, dintr-un sat ardelean. Fiecare are nota lui de specificitate, nimeni nu seamănă cu nimeni. În ipostaza de copil pe lângă casă, iubit de părinţi şi mai ales de bunica Vârvara, figură expresivă, cu mare potenţial pedagogic, micuţa Melania-Varvara s-a dezvoltat sub imperiul setei de cunoaştere a oricărui amănunt semnificativ din mediul rural, mai cu seamă din ograda, livada şi uliţa copilăriei.

Etapele vieţii scriitoarei sunt depănate molcom, constituindu-se în istorisiri la gura vetrei, uneori încinse cu câte un buştean, alteori torcând în spuză. Condiţia esenţială: profesionalismul jurnalistului şi sinceritatea şi onestitatea respondentului, capitalul de interes fiind când de o parte, când de alta, dar în aceeaşi măsură, ca într-un joc sportiv în care fair-play-ul este imperios necesar.

Menuţ Maximinian îi adresează colegei sale Melania Cuc, întrebări fireşti, eliberat de complexele legate vârstă. Profesionalismul lui este fără cusur. La rândul său, Melania Cuc intră în stare şi reuşeşte să ofere gazetarului şi cititorilor, o oglindă a sa, cât mai aproape de original. *“Cred că între toate câte există în galaxie, eu sunt una dintre monadele Creaţiei”,* mărturiseşte scriitoarea, poeta, jurnalista, eseista, pictoriţa care semnează cu acest nume. Conştientă de propria valoare, Melania Cuc a ştiut din totdeauna ceea ce doreşte să facă în viaţă şi a reuşit să-şi împlinească visul, prin har şi dăruire, dar şi printr-o muncă, salahorică, aşa cum se exprimă.

Cei doi profesionişti ai cuvântului sunt în permanenţă “pe aceeaşi undă” şi reuşesc să comunice perfect, astfel că volumul este structurat şi închegat foarte bine. Rodul dialogului are gustul deslușirii, al limpezirii rostului scriitorului pe lumea aceasta, cu alonjă subtilă, în veşnicie.

Citiţi mai departe întregul articol de critică literară scris de Cezarina Adamescu:

Melania Cuc & Menuţ Maximinian - “CARTEA CU COPERŢI DE STICLĂ”

http://www.semanatorul.ro/articole/2011/melania-cuc.htm

Cezarina Adamescu (n. Galaţi)

CALIGRAFII PE SUFLETUL INIMII

Jianu Liviu-Florian, “Caligrafii pe anotimpuri”

“Semănătorul - Editura online”, nov. 2011

http://www.semanatorul.ro/editura/2011/Liviu-Florian_Jianu-Caligrafii_pe_anotimpuri.pdf

Rubrica PROZÃ

Poate că nu întâmplător, Jianu Liviu-Florian şi-a intitulat volumul de poeme *„Caligrafii pe anotimpuri”* – pentru că el ne filigranează sufletele cu migala artizanului, şlefuitor de diamante, ca să scoată la lumină bijuterii neasemuite.

Ne aflăm în faţa unui poet care, în chip cu totul remarcabil, scrie versuri magistrale, orice stil ar aborda. Dar faptul că abordează versul clasic este cu atât mai meritoriu. Raportarea permanentă la Divinitate este elementul forte al poeziilor lui Liviu-Florian Jianu, pentru că el a înțeles foarte bine că *„La început a fost cuvântul şi cuvântul era la Dumnezeu şi Dumnezeu era Cuvântul şi toate vin de la El”* (Gen. 1,1).

Autorul comportă în permanenţă un Dialog cu Divinitatea, ca de la persoană la persoană, în chip tainic. Nu e un colocviu distant ci, intim, aproape familiar, ca între părinţi şi copii. Poetul îi cere lui Dumnezeu să-şi pună Atotputernicia în cuvinte şi să trimită oamenilor poveşti.

Adâncurile lui lirice, pline de înţeles sunt comori de spiritualitate românească. El ştie să pună punctul pe „i” şi „degetul pe rana de veacuri” a românului. Merge până-ntr-acolo că scoate cu ciutura ideii, o dată cu apa proaspătă, frumuseţi fără seamăn, ascunse până mai ieri în nămol, le spală faţa, le limpezeşte, le şterge cu ştergarul curat al bunicii: *„Un candelabru blând, şi pur, la fel – / O simfonie albă, fără cânt – / În turma lui de flori, era un miel, /
Şi în muțenia lacrimii Lui, Sfânt* –“ ***(Domnul ghioceilor).***

Limbajul folosit de Liviu Jianu este eminamente poetic aşa încât îţi vine să crezi că el vorbeşte în rime perfecte, într-un limbaj genuin, plin de prospeţime, de mister, de inefabil, chiar şi atunci când abordează teme cât se poate de grave. L-aş asemui, în acest sens cu Radu Gyr, dacă ar fi să-i confer o înrudire spirituală. Sau i-aş găsi corespondenţe în lirica religioasă a lui Vasile Voiculescu. Şi laudele nu sunt deloc gratuite, având în vedere faptul că în poezia lui te odihneşti, te cauţi, te regăseşti, îţi găseşti congenerii.

Stăpân pe mijloacele de expresie atât de variate şi nuanţate, specifice poeziei, Liviu Jianu s-a împrietenit cu marele Cuvânt, în frazări axiomatice, sapienţiale, din fondul cel Curat al Limbii Române, amirosind a busuioc şi a mirt. Rostirea lui este cea a înţelepţilor de la care trebuie să sorbi toate cuvintele ca să găseşti zeci de înţelesuri. O poezie atât de profundă, rar am aflat printre confraţii de condei contemporani. De câţiva ani urmăresc site-urile literare şi mereu găsesc filoane aurifere şi pepite cu care mă delectez pe îndelete, pentru că poezia trebuie gustată în tihnă, cu toate simţurile.

Un simplu exemplu, spre edificare, despre caracterul sapienţial al versurilor lui Liviu Jianu: *“Pe lumea care trece, care vine, / În slavă de vei fi, sau de ruşine, / Te vei cunoaşte numai după roade-“* ***(Te vei cunoaşte).***

Tonul confesiv şi sincer, sporeşte taina şi intimitatea autor-cititor, conferind un anume grad de prietenie stimulativă şi creatoare, de ambele părţi. Şi empatia, feed-back-ul nu întârzie să apară şi să se instaleze. Te simţi reconfortat şi apt de dăruire, al rândul tău, pentru a compensa darul primit.

O notă de specificitate cunoaşte poemele acestui autor, prin faptul că, la fiecare strofă, repetă ultimul vers, care este cheia întregului. Acest vers este repetat şi la sfârşitul poemului, din aceleaşi motive.

Absolut sublim sună poemul, cu o muzicalitate şi o cadenţă perfecte, în sonuri de un lirism copleşitor şi totodată, încărcate de sens, ale poetului.

Ex. ***Cântec de Bună Vestire:*** *„Cum cântă marea într-o scoică, / Aşa să cânţi în gândul meu, / Să-mi fii şi dragoste, şi doică, / Şi amiros de Dumnezeu –// Cum cântă florilor, lumina, / Aşa să-mi cânţi, şi în părinţi - / Când îmi vor fi doar rădăcina, / Să-i am în ramul verde, sfinţi – // Cum cântă-n ceruri, serafimii, / Aşa să-mi cânţi şi în copii – /Inima lor, pe a Treimii, / S-o înflorească şi-n pustii – // Cum cântă păsările, zborul, / Cum cântă râurile-n cer, / Să cânte-n mine, Doamne, dorul, / De-a-Ţi fi păgân liturghier –/ 24-25 martie 2009“.*

Sămănătorul - Anul I. Nr. 8 - decembrie 2011 - POEZIE

Liviu-Florian Jianu

Caligrafii pe anotimpuri

DARUL DE CRACIUN

Pagina 19

Citiţi mai departe aici:

http://www.semanatorul.ro/articole/2011/liviu-florian-jianu.htm

Cezarina Adamescu (n. Galați)

FERESTRE ÎN CONŞTIINŢA VEACULUI

Jianu Liviu-Florian, "Poveşti muritoare"

"Semănătorul - Editura online", iulie 2011

http://www.semanatorul.ro/editura/2011/Liviu-Florian_Jianu-Povesti_muritoare.pdf

Rubrica PROZÃ

Universul acestui inepuizabil poet, scriitor şi publicist se deschide spre azur, de la zenitul cunoaşterii primelor elemente existente-n natură, până la nadirul iubirii de Dumnezeu, Atoatecreator, cu o generozitate şi temeinică rodire, prefăcute în fructe de Lumină. Sintagma din titlu este, desigur, o capcană, pentru că, poveştile sunt de obicei, nemuritoare. Ele străbat erele, spațiile şi ajung, acolo unde omul, îndeobşte, nu ajunge cu pasul. Nu în zadar se spune: pe aripi de poveste. Poveştile sunt, fără doar şi poate, aidoma cailor înaripați care te duc "ca vântul şi ca gândul" – cu cel mai vechi vehicul care a existat vreodată, dar şi cel mai rapid: închipuirea.

De când lumea se ştie că românul face haz din orice, ba chiar face şi haz de necaz. Simțul umorului, moştenit de la Nenea Iancu, de la vestitul Alecsandri, apoi, cu descendenții lor: Tudor Muşatescu, Teodor Mazilu, Ion Băieşu, Dumitru Popescu, Dumitru Udrea, Valentin Silvestru, Florin Vasiliu şi mulți alții, demonstrează din plin, calitatea românului de umorist nativ, ca să nu mai vorbim despre snoavele populare ori Povestea Vorbei moştenită de la Anton Pann.

Însă în volumul de față, titlul "poveşti" este peiorativ. Este vorba de poveştile trăite de oameni adevărați, poveşti cu care ne confruntăm zi de zi şi mai ales, de cele care circulă oral şi atunci când le auzi, eşti tentat să spui, la rândul tău: "Ei, poveşti!" Cu toate acestea, morala, sau pilda lor îți rămâne întipărită pe meninge şi-ți aduci aminte de ele, la timp cuvenit, când realitatea însăşi îți oferă prilejul de a te confrunta cu aceleaşi situații. În acest sens, autorul este un fel de degustător la masa împăratului, sau a oficialităților. Îşi ia asupra sa rolul de a servi primul din bucate şi din vin, cu riscurile de rigoare. Şi noi, aşteptăm cuminți să vedem dacă moare pisica, după care, ne încumetăm să ne înfruptăm din delicioasele bucate. El este cel care scoate castanele din foc, cu mâinile goale. Şi tot el stinge jarul. Ori îl aprinde. E de ajuns o scânteie cât de mică.

Să purcedem, aşadar, pe aripile închipuirii, şi să adăstăm, conduşi de mână de povestitor, ca să aflăm, unele din cele mai frumoase "***Poveşti muritoare"*** aflate pe la noi.

"Povestea pomenirii lui Dumnezeu" este o satiră usturătoare la adresa acelor calici bogați, locuitori în ***Calicia,*** care nu se îndură să facă o pomenire lui Dumnezeu, cu "*o pâine, o sticlă de vin, una de ulei, şi o lumânare!"* – deşi, toți sunt *"în consilii de administrație, slujbaşi ori directori bancari, manageri, comercianți şi negustori, politicieni, notari, avocați, magistrați, angrosişti, ori, pur si simplu, oameni de sute, ori mii, de euro pe lună, salar!"* Dar cu toții, după expresia autorului, "*calici întru pomenirea lui Dumnezeu".*

Ironia autorului atinge apogeul când se întreabă, cu totul justificat:

"O, încercarea încercărilor! Ce oameni să aibă în Calicia asemenea averi, încât să dea din ele, un firfiric, măcar!? Cine să îşi ofere asemenea divine plăceri, serafimice desfătări, heruvimice încântări, încât să plătească a suta parte dintr-o uncie de aur, pentru pomenirea lui Dumnezeu!? Cine să îndatoreze Bunătatea Dumnezeiască, cu recunoştința omenească? Căci toți bogații Caliciei erau neşte calici, sadea!"

Locuitorii Caliciei zugrăviți mai sus, după ranguri şi clase, erau primii care se plângeau de toate nevoințele din lume.

Este un procedeu stilistic cunoscut, ca lucrurile să se întâmple exact invers, decât le expune autorul. Tuşa ironică groasă folosită este pentru a se înțelege prin contrast, grozăvia. Povestitorul este un fin analist al societății şi nu scapă nici un prilej pentru a-şi ironiza, în sens moralizator, personajele înrobite de păcate şi vicii, spre a le trezi şi îndrepta. Ori măcar de a atrage atenția.

Nota fină de umor vine de asemenea, în ajutor. Autorul foloseşte şi un limbaj specific poveştii, înțesat cu arhaisme, regionalisme, vorbe din popor, în nici un caz limbajul elevat de la catedră.

Onomastica personajelor este foarte sugestivă.

Eu nu ştiu dacă, prin ironia şi sarcasmul folosite de autor, se vor îndrepta lucrurile grave din această țară. E dificil şi sunt atâtea nedreptăți sociale şi atâtea abuzuri, că te apucă disperarea numai

dacă te gândeşti, dar să le trăieşti. Însă ştiu un lucru: Semnalul a fost tras, alarma a început să zbârnâie, să sune îndelung. Poate se va găsi o ureche să o audă, în țara orbilor surdo-muți!!!

Cu toate acestea, efortul autorului este onorabil. Nu, nu sunt toți nesimțitori la durerile veacului şi dacă nu se protestează îndeajuns, este pentru că românul, precum animalul de povară, s-a învățat să rabde asuprirea stăpânului, ba chiar şi biciul şi scorpionul. El încovoaie spinarea şi parcă spune: mai dă, mai dă! Încă se mai poate! Până-ntr-o zi, vorba lui Coşbuc, când: “**Hristoşi să fiți, nu veți scăpa, nici în mormânt”.**

Prin intermediul poveştilor, autorul dezvăluie adevăruri copleşitoare, dezastruoase, la limita existenței, cu care omul de rând, în persoana dervişului, numit nu întâmplător, Drojdie, se confruntă în aşa-zisa societate de consum, acaparată de o mână de oameni, în detrimentul câtorva zeci de milioane. În aceeaşi poveste, până şi îngerii sunt balaoacheşi şi au un limbaj trivial, cu expresii stereotipice vieții de gang.

Situația dezastruoasă a spitalelor este evidentă şi orice om de bun simț se cruceşte, pe bună dreptate, cum mai rezistă sistemul sanitar, în condițiile în care, bolnavilor li se alocă zilnic hrană în valoare de 3 lei, prețul a trei pâini.

Povestea are, desigur şi morală. În ziua pomenirii lui Dumnezeu, zi în care Drojdie s-a străduit să facă milostenie “din mila bolnavilor”, el se ridică la ceruri de fericire că a văzut bogat sătul:

“La pomană, Drojdie avea o lumină aurie pe față. S-a închinat la toate icoanele, şi a privit cum bogatul staff al Caliciei ciofläie şi molfăie pâinea, vinul şi uleiul, ba chiar şi lumânarea. Seara, când îngrijitoarea Bisericii a dat să închidă, a zărit, în genunchi, în fața icoanei Sfintei Paraschiva, un om cu o aură galbenă deasupra capului. A strigat la el. Nimic. A dat să îl ridice. Era țeapăn. Drojdie era mort. Murise de fericirea celor văzute, trăite, şi simțite, la pomana lui Dumnezeu. ***Că văzuse bogat sătul”.***

Următoarea poveste, ***“Să stea doi pe un loc!” (sau Îndreptometrul)*** se petrece tot în țara Caliciei şi are ca subiect lumea justiției şi ca personaj, *“un judecător nici mare, nici mic, pre numele lui Ilie”.* Ironia e atât de virulentă încât nu-ți poți ascunde un surâs amar, dacă nu cumva unul sarcastic, la citirea poveştii. Aluzie directă la starea justiției care, numai dreaptă nu e. Fiindcă toți oamenii din Calicia îndrăgeau Justiția, toți voiau să se facă judecători.

“La angajare, exista o singură restricție: toți magistrații să fie drepți. Fapt pentru care candidații erau măsurați cu rigla şi dreptarul. Ba, chiar cu îndreptometrul. Cum dreptate perfectă, totuşi, nu exista, se făcea că unii candidați reuşeau la examen, alții, nu. Motiv pentru care cetățenii Caliciei se împărțeau în două categorii: judecători – majoritari, şi judecați – într-o proporție infimă”.

Autorul este un fin observator al realităților zilei, el nu scapă nimic şi subiecte, har Domnului! Pe toate drumurile şi în toate încăperile, ba şi în cer, pe apă şi pe pământ. Important este să le VEZI. Să le SIMȚI. Se ştie că scriitorul are alți senzori de percepție a realității, el aude ceea ce noi nu auzim, îndeobşte, el vede, ceea ce noi nu vedem, nici cu dioptrii forte, el simte chiar şi atunci când nu se întâmplă nimic, cu o iminență de vizionar.

Înfierând defectele lăcomiei, oportunismului, setei de putere, avariției, abuzurilor de tot felul, autorul speră ca toate acestea, într-o zi vor sfârşi şi viața îşi va găsi cale pe făgaşul normal, într-o perioadă tulbure de tranziție interminabilă în care se întâmplă, fel de fel de minuni, chiar dacă nu cele

Ursari din vremurile Samanatorului 1902-1910

ale Sfântului Sisoe!

Fără doar şi poate că vicii şi păcate au existat, de când omul a părăsit Paradisul, ele însă, au proliferat peste măsură, încât, nu se mai vede gramul de aur din oceanul de nisip.

Prototipul femeii descurcăreţe, Pelina de la Manglavit este cea care "se învârte", se pricepe în afaceri, în comerţ şi, îndeobşte îşi creează un sistem de relaţii din care trage profit şi de pe urma cărora, îşi aranjează copiii în servicii convenabile.

Numele personajelor sunt alese cu grijă şi ele reflectă principala trăsătură de caracter a lor: Nimenescu, Drojdie, Surcica, Pelina, caporalul Gătej, domnul Orhideu, Ber-Căciulă Împărat; Doamna care Ninge, Doi Ioni; Boroboc bin Sărăntoc; Nodia, Goguţa, Luminiţa de la capătul drumului, Trei Atingeri, Cizmă, căprarul Caliciei.

Soluţia găsită, ca doi judecători să împartă un scaun pentru a acoperi lipsa de posturi libere, naşte, în mod legitim întrebarea: *"Dacă toţi judecătorii acestei Lumi* ***nu pot împărţi un singur scaun, cum pot împărţi o singură dreptate?"***

Citiţi mai departe întregul articol aici:
http://www.semanatorul.ro/articole/2011/liviu-florian-jianu-1.htm

Citiţi şi

POEZIA CA EXERCIŢIU DE SUPRAVIEŢUIRE

Jianu Liviu-Florian, "ALTER IUDA"

"Semănătorul - Editura online", iulie 2011

Poezia ca exercţiu de supravieţuire, practicată de acest autor, a devenit demult, un modus vivendi şi aer de respirare, exercitarea Crezului şi continua îmbunătăţire spirituală, pe calea, greu de străbătut spre desăvârşire. Noul volum de poeme semnat de Jianu Liviu-Florian relevă, cu asupră de măsură, spiritul neliniştit, în căutare de certitudini al poetului, pornit pe drumul fără de popas al credinţei. Se zice că în credinţă nu trebuie să existe odihnă, fiindcă spiritul devine lânced. Acasă, pe drum, în biserică, în orice loc am fi, luăm credinţa cu noi în desaga sufletului. Şi, vai de cel care-o pierde pe drum! Cu greu va putea s-o regăsească intactă. Frământările unui spirit cercetător, în căutare de pace, au zămislit versurile de faţă, spre înţelepţirea celor care mai umblă năuci, pe cărări de-mprumut şi calcă pe-alături.

E adevărat că astăzi, mai mult ca oricând, lumea s-a îndepărtat de Dumnezeu, îndoiala a prins colţi, nepăsarea a dat rădăcini şi, în imensa câmpie cu mărăcini a necredinţei, mai răsare câte o floare rară, un om care s-a ţinut drept, în pofida tuturor ispitelor. Până şi Iuda se plimbă dezinvolt pe toate drumurile şi e considerat "aproapele nostru". De ce? Avem prea lesne tendinţa de a-L înlocui pe Dumnezeu, de a-L trăda, de a-L crucifica noi înşine. Ce să ne mai mirăm de grozăvia întâmplată acum două milenii? Dintre om şi Dumnezeu, noi alegem, de fiecare dată omul. Ca să nu-l supărăm, să nu-l jignim, să nu se simtă ofensat. Dar oare, Dumnezeu cum se simte, în faţa alegerii noastre? Nu-mi fac rugăciunea fiindcă mă aşteaptă un om să merg la plimbare. Nu mă duc la liturghie, unde mă aşteaptă Isus Cristos în Sfânta Taină, fiindcă trebuie să fac alte treburi. Nu-L aşez pe Dumnezeu drept început şi capăt al tuturor lucrurilor, pentru că am muuult mai multe altele de făcut. Da, cam asta înseamnă să fii Iuda. Nu trebuie să te duci să-L vinzi romanilor. E de ajuns să-L neglijezi, să-L uiţi. (Dar Dumnezeu poate fi uitat?) S-a vorbit mult despre Alter Christus, dar despre Alter Iuda, nu s-a prea vorbit, deşi sunt mult prea mulţi de Iuda pe lume. Dar nu vor sub nici un chip să recunoască, crezându-se fără de păcat.

Un om sfânt a fost întrebat odată, cam cât timp trece, fără să-L pomenească pe Dumnezeu? – Uneori, chiar şi cinsprezece minute, a răspuns omul, care se ruga zi şi noapte în Duh, Rugăciunea Inimii. Cinsprezece minute fără Dumnezeu! Dar noi, din 24 de ore, îi acordăm măcar cinci minute? E prea mult? Negociem. Măcar un minut într-o zi şi o noapte, Lui care e permanent alături de noi şi nu ne părăseşte niciodată, chiar dacă ne lasă de capul nostru, să alegem ceea ce credem că trebuie să facem.

Poarta e strâmtă. Drumul îngust. Puţini se încumetă. Unii se pierd pe drum. Până la Lumină, trebuie să străbaţi întunericul deplin al lumii care te pândeşte şi te înhaţă cu braţele-i multiple. Puţini vor vedea Lumina.

De asemenea, puţini au conştiinţa că greşesc. Şi lucruri abominabile li se par fireşti, ba chiar necesare. Nimeni nu mai stă să discearnă. Ispita e dulce, suceşte minţile, îţi ia ochii şi-ţi înrobeşte simţurile. Dar, din cei care conştientizează că au greşit, câţi au puterea, voinţa de a se întoarce, de a-şi mărturisi faptul, de a se căi şi de a-şi propune îndreptarea? Cei care iubesc socotelile, să facă socoteli. Să vedem ce mai rămâne.

Citiţi mai departe întregul articol aici:
http://www.semanatorul.ro/articole/2011/liviu-florian-jianu-2.htm

LA BIBLIOTECA ON-LINE

Brăescu, Mariana (n. 1949) Prozator şi dramaturg, una dintre cele mai importante creatoare de instituții de presă din întreaga cultură română; creație singulară atât în proza „realismului magic" din „Îmi amintesc şi îmi imaginez" cât şi în dramaturgia din „Al treisprezecelea Caesar".

Alte cărți importante: **„Imperfecțiuni provizorii"** – proză, **„Londra de la 3 la 5"** – teatru.

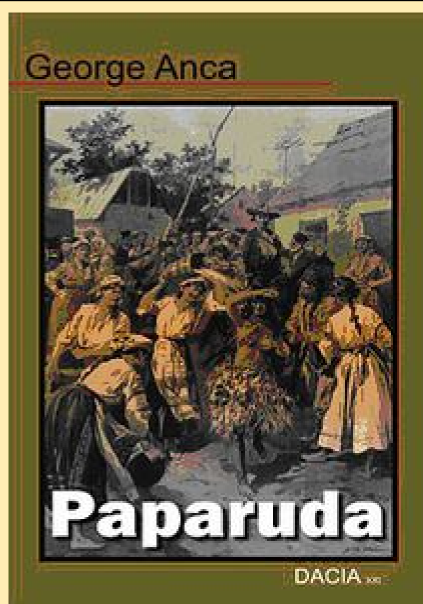
Citiți în format pdf:

Imperfecțiuni provizorii

http://bibliotecaonline.files.wordpress.com/2007/03/imperfectiuni-provizorii-pt.pdf

Londra de la 3 la 5

http://bibliotecaonline.files.wordpress.com/2007/03/londra-de-la-3-la-5-pt.pdf

Paparuda
Autor: **George Anca**
Colectia: **Poezie crestina**
Categoria: **Beletristica, Religie**

Revista "Sămănătorul" vă urează "Sărbători fericite, cu bucurii şi sănătate!"

Citiți articolul de critică literară al D-lui Ben Todică "Paparuda" de George Anca aici:
http://www.semanatorul.ro/anunturi/paparuda.htm

Citiți articolul doamnei ADINA DUMITRESCU "Misterul leitmotivuluiPaparudei" aici:
http://www.semanatorul.ro/articole/2011/george-anca-3.htm

Scurtă prezentare –
PUTEREA DIN UMBRA II
Povestiri din spatele uşilor închise

Volumul II din cartea **Puterea din Umbră**, continuă seria dezvăluirilor despre minciuna ridicată la nivel de politică de stat în România. Autorul, un jurnalist născut şi crescut în *Epoca de Aur* a comunismului, vă propune câteva povestioare din spatele uşilor închise. Dezvăluiri despre fapte şi evenimente scoase la iveală de sub păienjenişul des al corupţiei şi crimei organizate prezente la tot pasul în democraţia noastră cea de toate zilele. O junglă prin care jurnalistul a reuşit să se strecoare şi să tragă cu ochiul la adevărurile ascunse sub sigla *Strict Secret*. Ce a găsit şi de ce s-a luat cu mâinile de cap Ohanesian ? Veţi înţelege citind **Puterea din Umbră II**.

Printre altele, este vorba despre epopeea obţinerii primelor eşantioane de apă grea, proiecte nucleare – codate cu trei zeroruri, rachete inteligente şi alte secrete de stat de importanţă deosebită (care au grăbit sfârşitul dictatorului Nicolae Ceauşescu). Acestea sunt numai câteva subiecte abordate în volumul de faţă. Cartea este împănată cu mărturii, documente şi fotografii inedite ale şi cu personalităţi importante din zilelor noastre, unele dintre acestea secretizate de autorităţile instalate la Bucureşti după ’89. Oficiali care au avut grijă să ascundă marea prăduială a României timp de două decenii, huzurind în nesimţire alături de familiile lor. Prezenţa lor în capul mesei cu bucate este semn că serviciile secrete ceauşiste nu au dispărut. S-au metamorfozat şi au produs pe bandă rulantă politicieni, afacerişti, jurnalişti, magistraţi, împânzind practic fragila democraţie postdecembristă. *EI* şi odraslele *LOR*.

Cartea de faţă prezintă în premieră fotografiile unor ofiţeri ai Departamentului de Informaţii Externe foşti şi actuali diplomaţi, în uniformă sau fără, precum şi faptele de arme ale acestora. Este pentru prima oară când apar imagini cu trădătorii DIE, fugiţi după generalul Ion Mihai Pacepa, cu soţiile şi copiii acestora, precum şi cu generalii care trebuiau să prevină actele de trădare. Despre aceştia s-a mai făcut vorbire în presă, dar imagini sau documente oficiale despre activităţile lor nu au fost date publicităţii încă. După cum v-a obişnuit, autorul a preferat să nu dea verdicte, lăsând autorităţilor această misiune. Volumul **Puterea din Umbră II** este dedicat şi jurnaliştilor care au fost persecutaţi pentru că şi-au făcut datoria faţă de opinia publică. Dacă paginile ziarelor sunt fragile şi trecătoare, redacţiile se pot închide, jurnaliştii incomozi pot fi daţi afară, iar arhivele Internetului pot fi şterse, cartea tipărită rămâne pe rafturile bibliotecilor pentru generaţiile care vor veni şi în memoria dumneavoastră.

Eduard Ovidiu Ohanesian
Jurnalist

Capitolul 1 - Dosarul Armamentul
Capitolul 2 - Lorzii Războiului
Capitolul 3 - Misterele Revoluţiei
Capitolul 4 - Terorism, antiterrorism şi agenţi sub acoperire
Capitolul 5 - Compendiu despre crima organizată
Capitolul 6 - Diplomaţie şi Securitate
Capitolul 7 - Generalii Gorjului

Arătare

Galopul greŭ de ape gonind spumegă 'n zare.
S'apropie. Priveşte-l. Vin valurĭ în mişcare
Şi 'n loviturĭ de bice ridică vîntul toată
Năpraznica lor turmă şi-o 'mpinge ca pe-o gloată.
Priveşte. Unul cade şi uĭte, celălalt,
Cum după el să vîră hursuz, şi maĭ înalt,
Iĭ trece peste umăr şi-l lasă dintr'un salt;
Apoĭ şi el se sparge, pe cînd un altul sprinten —
In coapsele-amîndouă ca săgetat de-un pinten, —
Nechezător se 'nalţă şi se prăvale 'n larmă
De vînt ce 'şĭ trage duhul şi apă ce se farmă.

O armăsarĭ năvalnicĭ cu coamele de spumă!
Privit-am multă vreme, bătut de vijelie,
Nebuna voastră goană spre ţărmurĭ cum se 'ndrumă,
Şĭ-aştept ca din vîltoare unul din voĭ să vie,
Ca grabnic desfăcîndu'şĭ aripile-ĭ muĭate,
Să 'mĭ spună: haĭ stăpîne! pe mărĭ cu mine vin!
Şi să mă las în voia Pegasuluĭ marin.

Trad. de DIM. D. ANGHEL şi ST. O. IOSIF.

Din Sămănătorul Anul I, Vol. II.-No. 29 din 13 octombrie 1902

ŞTEFAN CEL MARE ŞI HATMANUL [1])

Se svonise în ţară că vin Ungurii să ne prade şi să jefuiască bĭata ţară. Şi vorba ceea: «vorba rea merge ca plumbul», aşa că a ajuns în pripă până la urechia luĭ Ştefan.

Cînd a auzit el de una ca asta nu s'a încrîncinat de loc, ci îndată a trimis pe hatmanul luĭ Peştiovicĭ, om credincios, şi cu multă trecere, ca să iasă în pripă înaintea Ungurilor să le tae pofta de prădăciunĭ şi să-ĭ alunge înapoĭ pe unde aŭ venit.

Peştiovicĭ îndată şi mare a pus pe cale oastea, a trecut de grabă Sire-

---

[1]) Reproducem bucata aceasta din o colecţie de literatură populară a d-luĭ învăţător *Simion al luĭ Grigori Chirileanu*. Colecţia de faţă, neimprimată încă, este o monografie asupra luĭ *Ştefan cel mare şi sfînt*, cuprinzênd tradiţiĭ din gura poporuluĭ privitoare la vitejiile aceluia, la doamnele luĭ, la curţĭ, ostaşĭ, daniĭ etc. Cîte-va bucăţĭ sunt adunate de prin reviste, cele maĭ multe însă scrise şi aranjate de însuş autorul colecţieĭ, care prin lucrarea sa frumoasă a făcut într'adevăr un bun serviciŭ literatureĭ noastre. Atragem deosebita atenţiune editorilor romînĭ asupra interesantuluĭ manuscript, vrednic de-a fi publicat cît maĭ curînd.

RED.

tul și a apucat cu oștile cătră munți, gîndind că-ĭ va strîmtori cum-va și să le tragă Ungurilor un puĭ de bătae de să le meargă peticile.

Și-aŭ mers până ce aŭ ajuns la un boer mar' bogat și înțelept, căruiea îĭ dăduse Ștefan multe moșiĭ pentru slujbele ce făcuse țăreĭ și luĭ Vodă.

Dar boerul acesta de-o bucată de vreme nu se prea înțelegea cu Vodă, ci maĭ pe lesne se înțelegea cu dușmaniĭ luĭ.

Cum a ajuns Peștiovicĭ aicĭ, a poposit cu oastea și hatmanul a tras în gazdă la boer.

Boerul se înțelesese din bună vreme cu Unguriĭ că de-a trimite Ștefan vre-o oștire și de-a veni pe la dînsul el să facă ce-o face și să ungă ochiĭ hatmanuluĭ cu darurĭ și cu plocoane orĭ cît ar fi de scumpe, numaĭ să isbutească și Unguriĭ să bată pe neînvinsul Vodă al Moldoveĭ, căcĭ cu pușca și cu lupta fățiș nu se bizuiaŭ c'or fi vitejĭ.

Dar socoteala de-acasă nu se potrivește cu cea din tîrg.

Cît s'a muncit boerul și cît s'a necăjit ca să-'l celuiască pe Peștiovicĭ, da nicĭ că'l putea; până nu i-a dat banĭ de aur de s'a prea îndestulat. Că nu degeaba zice Romînul: «banu-ĭ ochiul draculuĭ», ți-a apucat a face cu ochiul, toate le-aĭ dat pe una și nicĭ aceea nu-ĭ bună.

Și cum era pe vremea secerișuluĭ, Peștiovicĭ a dat poruncă toată oastea să lase puștile la o parte și să dea boeruluĭ o clacă de secerat, căcĭ cele ce s'aŭ svonit nu's adevărurĭ.

Ostașiĭ luĭ Ștefan, nu s'aŭ pus de pricină, ba încă le părea bine la o samă, că i-a păzit Domnul de prădăciunĭ și cîte stricăciunĭ, și unde, măĭ tată, s'aŭ dat flăcăiĭ noștri la secerat, că cum știaŭ să poarte cu ghibăcie pușca, știaŭ să poarte și secera și coasa și plugul, căcĭ acestea toate eraŭ jucărie Romînuluĭ: și uneltele de traĭ și de vitejie.

Boerul pe de altă parte a luat puștile și s'a apucat binișor de le-a descărcat pe toate, ĭar hatmanul nicĭ cu spatele nu știa de asta.

Hăt pe urmă, boerul s'a făcut a eși și el la clăcași, dar ostașiĭ se purtaŭ și aci voinicește.

Uniĭ seceraŭ de nu le zăreaĭ mîinile, alțiĭ legaŭ snopĭ cît aĭ clipi din ochĭ, alțiĭ făceaŭ clăĭ marĭ cît aĭ bate 'n palme, alțiĭ trăgeaŭ cîte-un cîntec de voinicie, de te lua fiorĭ, mă rog era o treabă și un chef de'țĭ curgeaŭ ochiĭ la eĭ și nu te-aĭ maĭ fi deslipit de dînșiĭ.

Hatmanul, într'o vreme, își aruncă ochiĭ în zarea dealuluĭ de către munțĭ și cînd colo ce să vadă? Unguriĭ veneaŭ cît puteaŭ în goana cailor asupra secerătorilor.

Ostașiĭ noștri fără zăbavă iaŭ puștile și fuga înaintea Ungurilor, dar cînd să dea foc... pace! Iar Unguriĭ pătuliaŭ la pămînt oastea moldovenească de te lua groaza.

Nu multă vreme a trecut la mijloc și Unguriĭ aŭ împrăștiat pe moldovenĭ și s'aŭ dat la prădat și jefuit până cînd s'aŭ săturat; pe urmă s'aŭ dat cu toțiĭ pe petrecute, făcînd chef și bucurie.

Ștefan cel Mare a auzit de scîrba aceasta și îndată a trimis alte oștĭ

şi cu ajutorul luĭ D-zeŭ i-a bătut pe Ungurĭ de numaĭ hoiturĭ de-a lor eraŭ pe unde secerase oastea noastră şi cîţĭ aŭ maĭ rămas teferĭ n'aŭ ştiut pe unde aŭ trecut munţiĭ în ţara lor.

Oblicind Ştefan că Peştiovicĭ a fost nechibzuit şi lacom de aur, a poruncit ca în faţa luĭ să-ĭ toarne aur topit pe gît ca să se sature în vecĭ şi pururea de aur, dacă n'a vrut să se sature de vitejie după cum ĭ-e dat Romînuluĭ.

(Auzită dela *Vasile Morariu*, moşneag din cătunul Glodenĭ jud. Vasluĭ.)

S. CHIRILEANU.

Din Sămănătorul Anul I, Vol. II. No. 29 din 13 octombrie 1902

Colind pentru anul 2012

APUS.

Stă Caraimanu 'nnegurat
Moşneag în vecĭ cu fruntea sus;
Slăvitul zileĭ împărat
Incet se lasă spre apus.

Şi cum se uită la moşneag,
Se maĭ opreşte'o clipă 'n loc:
I-asvîrle cu un zîmbet drag
Pe frunte-un diadem de foc.

Iar după culmĭ douĭ nouraşĭ
Urcînd tiptil, în zare, sus,
Rîd răsfăţaţĭ şi drăgălaşĭ
Privind idila din apus.

I. DARIE.

Colind în anul 1902

CĂRŢI ŞI REVISTE.

Petrovicĭ (*Ioan*), — Un colţ de viaţă. Poesiĭ. Bucureştĭ 1902. 1 vol. 94 p.

Donna (*Gabriel*), Sonete Uranieĭ. Bucureştĭ 1902. 1 br. 30 p.

Emilgar, Ioan Creangă. (Extras din «Arhiva».) Iaşĭ 1902. 1 br. 35 p.

Convorbirĭ Literare No. 9. Septembre 1902.

Buletine informative importante!
ANALIZE SI FAPTE nr. 75 şi nr. 76/2011

- reviste nucleu care vă prezintă rezumatul celorlalte reviste, evidențiind materialele mai însemnate din fiecare editie, materiale la care aveți acces direct.

ADRESE

Pentru articole folosiți adresa de e-mail publicatiile.arp@gmail.com

Pentru carte la Editura Semănătorul -online, folosiți adresa de e-mail editura.online@gmail.com

Citiți "Revista Sămănătorul" la adresele:

http://www.tismana.ro/samanatorul/arhiva.htm
http://www.semanatorul/revista/index.htm

Revista Sămănătorul foloseşte imagini din albumul
«România în chipuri şi vederi»
şi colecția de cărți poştale a Elenei Coşbuc, căsătorită Sfetea

CVLTVRA NAŢIONALĂ BUCUREŞTI, 1926

ACCESAȚI SITURILE ARTUR SILVESTRI

http://artur-silvestri.com/

BULETINULUI INFORMATIV ARP
PREŞEDINTE ARP: MARIANA BRĂESCU SILVESTRI

http://analize-si-fapte.com/

SI ALE MANAGERULUI SĂMĂNĂTORUL

http://www.tomoniu.ro/

MEMBRU LSR - http://liga-scriitorilor-romani.com/

Reacții la numărul special al revistei Sămănătorul

CITIȚI-MĂ şi dați-mă mai departe prin e-mail prietenilor dvs.!

Primele scrisori în ordinea sosirii:

Rasfoind revista, m-a cuprins un val de intristare, cauzat de plecarea prea rapida dintre noi a acestui mare om. Am insa un sentiment de implinire, gandindu-ma la faptul ca eforturile dansului nu au fost in zadar si ca memoria lui a ramas mereu vie.

Dumnezeu sa-l aseze cu sfintii sai!

Din nefericire, distanta ma impiedica sa ajung la parastas, insa, il voi pomeni in rugaciunile mele.

Multumesc inca o data.

Cu stima si respect,

Morariu Iuliu-Marius

Felicitări din toată inima, iubite domnule editor N.N.Tomoniu, pentru actul de memorare - atât de reuşit - datorat Maestrului Artur Silvestri, prin Revista fondată de acest strălucit cărturar român.

Prin aceasta ați dat dovadă, încă o dată de dragostea şi recunoştința pe care i le purtați, de adâncul devotament care v-a legat de acest Om de excepție.

Dumnezeu să-l odihnească şi să-i facă parte cu drepții. Să se odihnească în pace!

Aprind şi eu o candelă la căpătâiul Cuvântului său, rămas nemuritor, în inimile noastre.

Recunoscătoare,

Cezarina Adamescu!

SĂRBĂRORI FERICITE!

Buna ziua, dragii mei,

Va multumesc pentru acest numar comemorativ Artur Silvestri! Este trist si elegant, asa cum i-ar fi placut daca ar mai fi fost printre noi.

Atatia oamenii s-au impartasit din genrozitatea sa intelectuala incat nu va MURI DE TOT in veci.

Va doresc sa ii purtati memoria pe departe si va felicit pentru ceea ce faceti acolo. Imi pare rau ca sunt as de departe, si in ultima vreme cu o multime de probleme cotidiene. Va sunt alaturi cu inima.

Dumnezeu sa-L tinad de-a Dreapta pe Maestru.

Cu bine, melania cuc

Bună ziua !
Mulțumesc, domnule Nicu Tomoniu.
Numai bine, Titus Filipas

Multumiri pentru revista.
Am citit-o cu mult interes.
Bunul Dumnezeu sa-l odihneasca pe scriitorul de exceptie care a fost Artur Silvestri,
iar familia sa afle alinare in operele maestrului.
Cu alese urar, Mariana Zavati Gardner

Vă mulțumim şi vă dorim să puteți realiza la fel de bune numere şi în continuare.

http://ebibliothecaseptentrionalis.wordpress.com/

Angela Monica Jucan

A apărut o nouă revistă **Scurt Circuit Oltean** sub egida Ligii Scriitorilor Români.
Felicitări pentru prof. Marinela Preoteasa! Citiți-o aici:
http://www.scribd.com/doc/71279986/Scurt-Circuit-Oltean-Nr-1-brie-2011